

5.fejezet A Szent Gotthárd-alagút

A modern kultúrtörténeti korszak egyik fő jellegzetessége az, hogy az ember előtt megnyílik a lehetőség, hogy individuális fejlődését egyetlen földi inkarnáció lefolyásán belül belül kolosszálisan előmozdítsa. Mivel azonban a fejlődésben működik egy olyan törvény, miszerint minden hatás egy vele megegyező erejű ellenhatást idéz elő, ezért azzal is számolni kell, hogy ugyanebben a korszakban teljesen *egyedülálló erejű és összetettséggű akadályok* merülnek fel azon az úton, mely az embert a magasabbjához vezet. Ezek közé a legfontosabbnak kétségtelenül Ahrimán földi inkarnációját kell sorolni.

Már érintettük ezt a témát a trilógia előző részében, itt pedig egyfajta lezárását akarjuk adni, habár ez a feladat nem a legkönnyebb. Ott kell a szimptomatológia elég „vékony jegére” állnunk, ahol csak a megbízható érzékfeletti észlelés adhat biztos tudást. Ezzel nem rendelkezvén, adódik a kérdés, mégis miért tesszük ezt a lépést? Az emberiség történelmében példák sokasága mutatja, hogy még a sorsdöntő eseményei is sokáig érthetetlenek maradtak, ami negatívan befolyásolta az emberiség-történelem menetét. Bekötött szemmel haladni a történelmen át – a fejlődésnek nem a legjobb módja. Ezért ha nincs lehetőség rögtön megérteni a tüneteinek mélyebb értelmét, akkor a Szellemtudomány azt javasolja, hogy fokozatosan, azok jelképes értelmét megértve jussunk el hozzá. A megismerésnek ez az elve a Szellemtudomány általános módszertanának részét képezi.

Kezdjük azzal, hogy a háromság elve szinte minden szellemtudományosan vizsgált kérdésben alapvető szerepet játszik. Isten a kezdeti kinyilatkoztatásában magát Szentháromságként jelenítette meg, és ez annak a kinyilatkoztatásnak az egész további fenomenológiája számára mindent meghatározóvá vált. A szellem elkerülhetetlen materializálódása miatt, tekintettel a teremtésnek a szellemtől való elszakadására, a Szentháromság *egy másik hatékony hármasságot is megkövetelt, melyben Isten egy közbülső helyzetet foglalt el a két világegyoldalúság: a luciferi és ahrimáni egyoldalúság között.* Ez szintén egy háromság, és egyik tagjának sorsa elkerülhetetlenül tükröződik a másik kettő sorsán. És ha azt mondjuk, hogy Istennek, Krisztusnak egyszer elkerülhetetlenül emberré kellett válnia, akkor ez elkerülhetetlenül maga után vonta két ellenlábásának földi megtestesülését is. Lucifer a Kr. e. III. évezredben ment át saját inkarnációján. Ebben nagyon jelentőségteljes emléket hagyott magáról: életre hívta a konfucianizmust, melynek kultúrtörténeti szerepét nehéz túlbecsülni. Azt a képességet hozta el az embereknek, hogy a kinyilatkoztatás értelmét az emberi ítéleterő, az ész segítségével értse meg. Lucifer ezen ajándékának köszönhetjük a Krisztus-lény felfogását, megértését a kereszténység első évszázadaiban.

Ahrimán teljesen mást képvisel Luciferhez képest. Az evolúcióban neki objektív módon az a feladata, hogy konszolidálja az anyagot. Ő az anyag istene, és ő még a halál istene is. De Ahrimán túllépi objektív előjogait, behatol az ember szellemi, szociális és egyéb életébe, ahol az ember saját szellemének individualizációs feladatait oldja meg, és arra törekszik, hogy ezt az individualizációt egyoldalúvá tegye.

Az isteni teremtés minden részének velejárója az univerzalizmus. A teremtés tagadásának is velejárója. Ahrimán abban reménykedik, hogy a Világegyetemet elhódítja Istentől, megszünteti az Isten által rendelt evolúcióját és a sajátjával helyettesíti, ahol ő maga lehetne a leghatalmasabb isten. És mivel evolúciós ciklusunk lényegét tekintve emberközpontú, ezért Ahrimán arra törekszik, hogy az embert teljesen saját hatalmába kerítse. Különösen abban reménykedik, hogy ezt úgy éri el, hogy lejön a földi

felszínre, emberként jelenve meg rajta. És ő is, mint Lucifer, feltétlenül arra törekszik, hogy kitörölhetetlen nyomot hagyjon maga után, amelynek a lehető legmesszebbre kell a jövőbe nyúlnia. Ő is hoz valami hasznosat az emberiség számára, például kifinomult természettudományos leleményességet, amely feltétlenül szükséges az anyagi világban való élethez, melynek feltételei egyre nehezebbé fognak válni az ember számára. De hogy az ember ne essen Ahrimán kísértésébe és ne váljon zsákmányává, szükséges, hogy előre meglássa az inkarnációjával járó veszélyeket. És éppen ez ösztönöz bennünket arra, hogy már most aktívan gondolkodjunk arról, hogy az anyag és a halál istene közöttünk járva milyen „danaida-ajándékokat” készül nekünk hozni.

*

Trilógiánk második részében, Rudolf Steiner közléseire támaszkodva, melyek ezúttal a jegyzetfüzetei egyikéből valók, ahol azt mondja, hogy Ahrimán a megtestesülésében külsőleg a 18. életéve elérése után fog megjelenni, feltettük a kérdést: de mikor, melyik évben történhet ez? Eközben elkerülhetetlenül felmerül még egy kérdés: milyen lesz Ahrimán emberi testtel való egyesülésének folyamata, hogyan tud ez megtörténni, ha abban a testben a halál istenének kell lakoznia? Foganhatott-e és születhetett-e ugyanolyan módon, mint minden más emberi test, vagy ebben az esetben valamilyen techno-mágiára alkalmazására is szükség van stb.?

Rudolf Steinernek a 666-os szám történelemben való jelentőségéről szóló közléseire támaszkodva rámutattunk, hogy az 1998-as évnek, amikor *harmadszor* fejeződött be a 666 év hosszú történelmi korszak – ez a ritmus különösen kedvező Ahrimán számára – kell lennie, és valószínűleg az is volt az Ahrimán inkarnációjára szolgáló test keletkezésének éve, ezzel egyesülnie pedig akkor kell, amikor e test elérte a 18 éves kort. 18 éves koráig egy önálló emberi személyiségnek kellett benne fejlődni, aztán pedig – a Jordán-eseményhez hasonlóan – ennek a kozmikus szellemnek kellett vele egyesülnie. Ezek a kérdések szintén várják válaszukat, de most csak az adott pillanatban számunkra legfontosabbnál, mégpedig ennél állunk meg: megtörtént-e már ez az egyesülés?

A mi véleményünk szerint (de nem túl azon) már megtörtént. Ahrimán a Föld felszínén található, érzéki valóságban, lévén hogy emberi testben testesült meg. És hasznos számunkra, ha tudjuk, hogy ez a mégiscsak gigantikus makrokozmosz szellem hogyan tudta ezt az egyesülést megvalósítani.

Az olvasónak most el kell mondanunk, hogy a Szellemtudomány rendelkezik mindazzal, ami ahhoz szükséges, hogy erre a kérdésre, ha nem is mindent kimerítő választ, de legalábbis alapos, érvekkel alátámasztott anyagot kapjunk, amely képes minket ilyen válaszhoz elvezetni. De hogy ehhez eljussunk, először témák sorában kellett kutatásokat végezni, mint például ebben: „A szellemi lények külső és belső hozzáférése az emberhez”. A téma széles körű és kevésbé tanulmányozott. Aztán tanulmányoznunk kellett az ősi Görögország misztériumait az apollóni és khthonikus istenekre való irányultságukban, egyikeknek a másiktól való különbségét, és még sok mást, ami ebbe a könyvbe egyszerűen nem fér bele. Ezért arra törekszünk, hogy megosszuk az olvasóval a szimptomatológiai koncepciókat. Ebben az esetben azonban beszélnünk kell néhány dologról, melyekkel Rudolf Steiner közléseiben nem találkozunk, legalábbis nem olyan kifejtésben, amilyenre nálunk jutnak. Erre a kérdés különös aktualitása miatt kényszerülünk, hogy legalább *ösztönzést* hozzunk létre komolyabb tanulmányozásához. Ennek során készen állunk arra, hogy valamiből inkább kiábrándítsuk az olvasót, minthogy hamisan elbűvöljük.

Koncepcióinkban azt a bátorságot vesszük magunknak, hogy összehasonlító analízisnek vessük alá Krisztus emberré válását és Ahrimán megtestesülését. Az a gondolat ösztönöz minket erre, hogy Ahrimán is aligha tudott volna a születésének folyamatában egyesülni a testével és passzív állapotban maradni benne évekig. Ezen kívül a küldetésére való előkészítés folyamatában a test nem lehetett egyszerűen egy normál biológiai evolúció jelensége, hanem számunkra ismeretlen mágikus manipulációk gyümölcse, techno-mágia gyümölcse. Még egy különleges, mesterségesen megalkotott táplálkozásra is szüksége volt, mely az *értelem* különleges fejlődését stimulálja (GA193, 1919. 11. 04.), stb., úgyhogy ez a test valószínűleg valami szuperintellektussal rendelkező biorobotféle. Ugyanakkor itt természetesen egy különleges, az általánosan ismertet jócskán meghaladó tudományos-technikai haladásról kell beszélni, ahogy ezt a 7. fejezetben meg fogjuk tenni.

*

Forduljuk hát a názáreti Jézus János általi, a Jordán vizében történt megkeresztelésének Misztériumához. A názáreti Jézus, testi hármasságának (fizikai, éteri és asztrálestek; itt vizsgálat nélkül hagyjuk a két Jézus-gyermek témáját) teljesen kivételes jellege ellenére úgy született és növekedett, mint bármely más földi ember. Életének 30. évében Énje elhagyta a hármas testet, és annak helyét Krisztus makrokozmikus Énje foglalta el benne. Természetesen nem tudott oda rögtön és teljességgel belépni, és három évig emberként élve, Krisztus harcolt ennek az Énnek a földi testtel való teljes azonosulásáért. Általában amikor az Én elhagyja az ember testiségét, akkor az meghal. A názáreti Jézusnál ezzel szemben a Jordán-keresztelő után az életnek egy kolosszális felemelkedése, megerősödése ment végbe, betöltve Krisztus kozmikus tudatával. Jézus korábbi Énje azonban visszatért a szellemi kozmoszba, **ugyanazon az úton**, amelyen a testbe érkezett. De mi ez az út?

Rudolf Steiner számtalanszor vázolja ezt az utat. A Földtől a Világegyetem végtelen magasságáig halad. Három szférán megy keresztül. Közülük a legmagasabbat – és egyelőre lényegében a legmagasabbat a szellemi szférából, ahová a halál után az énünk fel tud emelkedni – magasabb (felső) Devachánnak nevezik. Alatta helyezkedik el az alsó Devachán, és még lejjebb, a Föld szférájával határosan az asztrálvilág helyezkedik el. Az Én ebbe az asztrálvilágba megy el a halál után, és belőle száll alá a Földre a megtestesülés során.

Mi az, ami különösen jellemzi az emberi monádok ilyen megtestesülését? *Lényegükben* a szellemi világegyetem úgymond polgárai maradnak. Az anyagiságot, mint olyat csak külsőleg kapják meg, észlelésben, melynek nem tudnak a leple mögé hatolni. Ennek a lepelnek a határainál végül visszalökődnek, vagyis meghalnak.

A monádok Világegyetemben való létének másik különössége, hogy ez a világegyetem tulajdonképpen az apollóni istenek világegyeteme, ahogyan ezt az ősi Görögországban hívták, Rudolf Steiner pedig a luciferi istenek világegyetemének nevezi, ami „másodlagos” isteneket jelent, akik az elsődleges, az igazi isteneknek csupán *tükröződései*. Azokat a görögök „khthonikus” isteneknek nevezték, ez szó szerint „földalattit” jelent.

Nagyon jelentős igazság, hogy Krisztus úgy ereszkedett le a Földre, hogy ájtott a luciferi istenek világán, a még magasabban álló, és a kísértésüktől érintetlen világból.

És arra is emlékezni kell, hogy Lucifer az elmúlt korszakokban kizárólag építő szerepet játszott az ember evolúciójában, és ezért Krisztus testvérének tartották. De később megváltozott a szerepe, és veszélyessé vált az ember számára, amikor befészkelte magát az ember bensőjébe, ahogy az fejlődött.

Végül pedig forduljunk kutatásunk harmadik aspektusának vizsgálatához. Rudolf Steiner 1924-ben az egyik előadásában a következőt mondja: „A fizikai tudomány a Világegyetemben is keresni szeretné mindazt, ami a Földön is létezik. De fizikai szervezet a világegyetemben tulajdonképpen nincsen. ... *A világegyetem rögtön az éteri szervezettel kezdődik. Ott egyáltalán nincsen fizikai.*” (GA236, S. 244)

Ebben az esetben pedig mit jelent az asztrális világ, amely rögtön a földi anyagi szféra után kerül el? Nincs-e itt valamilyen ellentmondás? Nem, nincsen itt ellentmondás, de hogy ezt megértsük, egy általános tekintetet kell vetnünk a Világegyetem szerkezetére, előzetesen pedig azt kell mondani, hogy az exkarnációnál az asztráltest és az étertest két külön úton távozik: az étertest (az extraktuma) az igazi istenek világába távozik, az asztráltest pedig a Kamalokába, a luciferi istenek asztrális világába, hogy morálisan megtisztulva a szellem magasabb szféráiba emelkedjen, ahol a világegyetem két része: a luciferi rész és a khthonikus istenek világegyeteme egy magasabb egységet képeznek. Lucifernek köszönhetően tett szert az ember az alacsonyabb „énre”, ezzel együtt pedig a gonosz teremtésének lehetőségére. De nem kapott lehetőséget, hogy egyen az „élet fájáról”. Most pedig az ahrimáni kísértés hatása alatt képes arra, hogy a négy éter természetét korrumpálva „egyen” arról a fáról, és ezzel megölje az étertesttel való kapcsolatát, megölje az élet fenoménjának az igazi istenekkel való kapcsolatát.

*

A világegyetemet, melyet általában gömb formában szoktak ábrázolni, ha az evolúciójáról van szó, most jobb, ha *lemniskátaként* képzeljük el. A lemniskáta egy univerzális kép (szimbólum), mely lehetővé teszi, hogy megértsünk bármely *fejlődési formát*. Azért a lemniskátához fordultunk, mert törekedtünk megérteni az ismeretelmélet új jellegét. A növény fejlődése a levél metamorfózisának során áthaladva lemniskátaszerűen megy végbe. De a lemniskátának is megvan az elsődleges fenoménja, ősfenoménja, és az éppen a lemniskátaszerű világegyetem. Ezt a gondolatot nem szabad tisztán geometriailag rögzíteni. Itt nem formával, hanem a fejlődés törvényével és megvalósulásával, a világegyetem *életével* van dolgunk.

Ha ilyen képet állítunk fel a világegyetemről, akkor a lemniskátájának *felső hurkába* helyezük azt, aminek végső, logikai tükröződése az ember individuális szellemében az ismeretelméleti lemniskáta alsó hurka. Ez a logikai gondolkodás éppen azért is reflexív, mivel az apollóni istenek¹⁹ világából impulzált evolúció hozta létre.

Továbbá, általában azt mondjuk, hogy a lelkek abból a világegyetemből szállnak le a Földre. A csak fizikai szinten elérhető *individualizáció* nézőpontjából, *felemelkednek* a földi inkarnációhoz. És Krisztus a Földre leszállva *felemelkedett* leghatalmasabb áldozatának végrehajtására. Ennek az áldozatnak köszönhetően az emberi Énnek fejlődésének egy meghatározott fokán már nem lesz szüksége inkarnációkra és az apollóni istenek világába való visszatérésre, ahol az individuális, Földön kiküzdött magasabb Éntudatnak egy meghatározott csökkenését tapasztalja. De hogy ne kelljen oda visszatérnie, az embernek képesnek kell lennie leküzdeni az érzéki észlelések határát, vagyis ettől a határtól nem

¹⁹ Maga Apolló alakja összetett. Lucifer evolúciós szerepének mindkét aspektusát egyesíti: mind a „testvérét”, mind a „másodlagos” istenét, a kísértőt.

„vissza”, az asztrális világba kell hátralépni, hanem átmenni a határ másik oldalára, ahol a fejlődő világegyetem a nemléttel, a „semmivel” végződik, és ott *lenni*, ahol a nemlét uralkodik. „Halj meg és legyél” – így fogalmazza meg Goethe ezt a feladatot. Krisztus, áthaladva a Golgotai Misztériumon, megmutatta, hogyan kell ezt tenni. *Valójában megszüntette az isteni kinyilatkoztatás világegyetemének anyagi határát, és ennek a világegyetemnek a lemniszkátaszerű fejlődése értelmében felemelkedett a második hurokjába, az igazi istenek világába.* Ez a hurok valójában az ősfenomén, az ismeretelméleti lemniszkáta ontológiai hurokjának ősképe. Ha elsajátítjuk ennek dialektikáját, akkor tulajdonképpen Krisztus útjára lépünk, és próbálunk a „nem én, hanem Krisztus énbennem” elve szerint élni.

A lemniszkáta a gömbtől még abban is különbözik, hogy nem egy, hanem két centruma van. Az Atyai Világalap őskinyilatkoztatását úgy lehet elképzelni, mint ami egy *gömb* középpontjában ment végbe, vagy: az egy középpontból keletkezett világegyetem gömbjeként. Az evolúció kezdetével azonban ennek a központnak a pontja az egyetlen kezdet két pontjára bomlik, azok pedig egy harmadik pontot hoznak létre, a *lemniszkáta metszéspontját, a létesülés pontját*. A mindhárom pontot összekötő egyenes az evolúciós ciklus fő *tengelyévé* vált a szellem leereszkedésének, materializációjának, a közepe után pedig felemelkedésének értelmében. Ezt a folyamatot az evolúciónak ez *időben* való mozgása kíséri. Így keletkezik a világkereszt. Eredménye: a kehelyforma (l. később a 27. ábrán)

Meg kell jegyezni, hogy a világegyetem lemniszkátája egyszerűen a fejlődés legkülönbözőbb törvényszerűségeinek, alapvető törvényeinek tárháza. Mindegyiket megragadni nem tudjuk, de fontos tudnunk, hogy ha ezeket a törvényszerűségeket a lemniszkátával való kapcsolatukban nézzük, akkor megkapjuk a lehetőséget, hogy individuálisan elsajátítsuk Rudolf Steiner tanítását az evolúcióról és a krisztológiát. Így például, amikor arról van szó, hogy az Atya elküldte a Fiút a világba, akkor ezt az elképzelést pontosíthatjuk, és megérthetjük, hogy ez a világkereszt függőleges tengelye mentén megy végbe, de ugyanakkor egy kiegészítést is kell tenni, azt mondván magunknak, hogy ebben az esetben az Atyaisten hiposztázisról, a szubsztancia, vagyis a tudat régenséről van szó, amely tudat az Atyai Világalap ösztudatából születik a fejlődés folyamatában, a szellem materializációjának (amikor a természeti birodalmak keletkeznek) és dematerializációjának folyamán, amikor ez ember gondolkodó tudata életre tesz szert.

Az Atyaisten a világlemniszkáta felső hurokjának középpontjában tárulkozik fel, és hatását az alsó hurok középpontjáiig, vagyis a ciklus végéig terjeszti ki. Ott a ciklus legelejétől kezdve a Szent Szellem hiposztázis kinyilatkoztatja a világuideát (a ciklus világuideáját), amelyből a világ formáinak sokfélesége keletkezik.

A Fiúisten hiposztázisa az evolúciós ciklus mindkét tengelye mentén feltárulkozik. És éppen ezt a keresztet vette magára a Fiúisten. Ez a világ fő strukturális keresztje. Valójában a Világlélek van ráfeszítve. A Világlélek a világ élete, mely a születéstől a halálig, a szellem magaslataitól az anyag semmiségéig terjed, a térbeli-időbeli létig ereszkedve és fölé emelkedve. A fejlődés, és nem egyszerűen a szenvedés feszíti őt keresztre. Útja az evolúciós ciklus kelyhe, ahol a három Hiposztázis sokféleképpen lép kölcsönhatásba.

Mivel a fejlődést az ellentétek harca mozgatja, ezért szenvedés nélkül egyáltalán nem haladhat. Ezért a világkereszt két tengelyének mindkét oldala mentén az egyoldalú fejlődés szellemei: a luciferi és az ahrimáni szellemek állnak. Ők kísérik az embert egészen a világ anyagi határáig és egészen az

alacsonyabb „éntől” való megszabadulásáig. *Ótőlük az ember csak úgy tud megmenekülni, ha legyőzi ezt a határt és ezt az „ént”, vagyis meghal és feltámad.*

A földi eont – a ciklusban a negyediket – úgy kell magunknak elképzelni, mint ami a lemniszkáta metszéspontjában helyezkedik el. Rajta, mint a világmetamorfózisok középpontján át halad a kereszt vízszintes tengelye. A fejlődés során ez a tengely leereszkedik és felemelkedik, de lényegében, törvényszerűen, mindig ezen a ponton megy keresztül.

A világlemniszkáta két középpontjából tekintve megjelenik számunkra a Világegyetem két alakja. A felsőbb centrumból tekintve a Földet találjuk a világ periferiáján, ahol anyagiságával egyfajta „port” képez a Világegyetem „szférájában”, határt szabva neki. A második középpontból való tekintet számára a Világegyetem úgy tűnik, mint ami ennek a határnak mindkét oldalára kiterjed, vagyis ami megnyilvánítja a magasabb létét, de a „határ” az, amely mögött a felső hurok számára a „semmi” van, egyfajta botlatóként jelenik meg a világ függőleges tengelye mentén zajló fejlődési folyamatok számára.

Az első világegyetemben az anyagi Föld: illúzió. És illuzórikus a Világegyetemnek a Földről látott geocentrikus alakja. A második (teljes) Világegyetemben a Föld: *probléma*. Ennek megoldására a világ szubsztanciáját szükséges metamorfizálni, az Atyai Világalap tudatát az evolúcióból a magasabb kimondhatatlanságába visszavezetni. És itt, a problémának ezen a csomópontján ezért a szubsztanciáért folyik a küzdelem, a Krisztus, Lucifer és Ahrimán hármas egységében való harc.

Ahogy a világkereszt vízszintes tengelyét Krisztus hatásának ereje felfelé emeli, olyan mértékben nő az antagonizmus az evolúciót a kiindulópontba visszavetni törekvő luciferi, és a fejlődést dobásokkal, aritmikusan jövőbe taszigáló ahrimáni között. Ezért a morális intuíciókkal rendelkező ember azt a feladatot kapja, hogy vegye magára a megváltás evolúcióját, amiről a 3. fejezetben beszéltünk, állítsa magát az evolúció középső útjának szolgálatába, ellenállva az ezen az úton rá ható egyoldalú ahrimáni és luciferi impulzusoknak. Ahhoz, hogy ezen az úton menjen, Krisztussal kell azonosulnia; akkor az ember Lucifert és Ahrimánt is megmenti. Ezt az ideát, mint alapvetőt, szükséges magunkban megőrizni, megismerve Ahrimán földi inkarnációját.

Az őskinyilatkoztatásnak az evolúciós ciklus világegyetemébe való kibontakoztatása amiatt lett átadva a luciferi istenek számára, mivel ennek a világegyetemnek *határa* kellett, hogy legyen, amely nélkül az embernek, mint a 10. Hierarchia lényének megteremtése lehetetlen lett volna. A Hierarchiák luciferi lényei úgy szerezték meg a kinyilatkoztatást, mint az Atyai Világalap kilégzésének folyamatát. A mai napig is ezt szívják magukba. De egy bizonyos pillanattól kezdve ezek a lények, mondhatjuk, kifűjtak, egyre távolabbra tágítva ezt a világegyetemet a kiinduló pontjától. Ez abban a szakaszban történt, amikor az őskinyilatkoztatásnak el kellett kezdenie belélegeződnie, vagyis visszatérni az ősforrás magasságaiba, betöltve a lényeket az összegységgel való egybeolvadás elragadtatottságával. *És itt az ahrimáni lények avatkoztak be aktívan a fejlődésbe.* Az ő természetükhöz a belézés állt közel, de ők azt a *megszerzés* aktusának élik meg. Azt remélik, hogy megszereznek mindent, amit az Atyai Világalap kilélegzett. És ez a remény tartja őket megszállva a mai napig. Ezért harcolnak éppen napjainkban különös erővel. És ez a harc nem csupán érzékfeletti, kozmikus jellegű, hanem földi, szociális, politikai stb. is. Ha például a baloldali – liberális, szocialista, demokratikus – pártokat vesszük, akkor ezek luciferizmusa abban a törekvésben fejeződik ki, hogy mindent és mindenkit leromboljanak (kilégzés), de emögött az ő ahrimáni lényük áll. Ez olyan, mint az ismert marxista dalban („Internacionálé”):

A múltat végképp eltörölni
Rabszolga-had, indulj velünk!
A Föld fog sarkából kidőlni,
Semmik vagyunk, s minden leszünk!

– Arra „lesznek”, hogy megszerezve maguknak ezt a világot, az erőszak egy másik formáját építsék fel benne, melyben ők: a baloldaliak fognak parancsolni.

De globálisan, egyetemes léptékben, amikor a luciferi lényeknek már nem tudták a Világegyetemet sem kilélegezni, sem belélegezni, akkor Krisztus leszállt annak határára. Ott megmutatta, hogy az anyag „mindensége”: semmi, és ezt a „semmit” a szellem „mindenségébe” vitte be, megmutatva, hogy a halál egy metamorfózis, amely az individuális szellem felemelkedésének örök életet adományoz.

Krisztus tettének ősforrása az igazi, a khthonikus istenek világában gyökerezik. Ők egyrészt átadva a luciferi szellemeknek az őskinyilatkoztatásnak az első három eon evolúciójába való kibontakoztatását, megmaradtak ugyanakkor az evolúció őrzői, másrészt pedig a magasabb tudatukban őrzik a jövő három eon evolúciójának előrelátását. Az evolúció kibontakozásának mértékében az apollóni, luciferi istenek (a Hierarchia istenei) át fognak lépni az igazi istenek szférájába. A világegyetem és annak tükörképe a magasabb valóság egységébe fog összeolvadni.

*

A világkereszt vízszintes tengelyének evolúciós módon való felemeléséhez, vagyis kiemeléséhez, átszellemiesítéséhez szükség van úgymond „felpuhítani” azt a „megkeményedést”, melybe a földi eon érkezett. És ez a legnehezebb feladat. Ebben az eonban a szellem materializációja elérte a határát, a Föld belsejében kialakult egy *anyag alatti* szféra, ott találták meg fellegvárukat a luciferi és az ahrimáni lények.

A Föld-eon, mint a világlemniszkáta metszéspontja (l. 27. ábra) úgy keletkezik, mint a lemniszkáta két szférájának részleges egymásra helyezése. Ez a helyzet, forma anyagi formává, bolygóvá válva a fejlődés folyamatából való kieséssel fenyeget. Gátolja a létesülésnek az egész lemniszkáta mentén áradó „szabad légzését”. Így alakult ki a világgonosz. Megakadályozza a középerőnek, Krisztusnak, hogy megvalósítsa a három múltbeli eonnak a három jövőbelibe való átfordulását. De ebben az esetben a földi eon sem teljesíti küldetését. A földi eon krízise azzal kezdődik, hogy a Világegyetem elsődleges, prafenomenális lemniszkátája a teremtésben ismeretelméleti lemniszkátává válva az emberben *az üres tudatosság pontján való áthaladás lehetetlenségét* tapasztalja. Az ahrimanizált reflexív gondolkodás, amely alacsonyabb értelemben egocentrikus, csak kisajátításra képes, de áldozatra nem.

Ahrimán szándékainak szellemében, a goethei „halj meg és legyél” helyett a fejlődés egyfajta merevsége, lefagyása következik be az anyagi lét ürességében. Lucifer részéről ezt elősegítette a már nem csoportos, hanem individuális szellem differenciálódásának folyamata, a szellemnek freudi komplexusokra való felbomlása a szubjektumban, melyek az egoizmust az önkény apró megnyilvánulásaira szűkítik.

Makrokozmoszban a Föld-eon létesülésére úgy lehet tekinteni, mint egy állandóan növekvő polarizációra a luciferi istenek világegyeteme és az igazi istenek Világegyeteme között. Ennek a

polaritásnak a gyümölcseként keletkezett a Föld planetáris képződménye, benne pedig ennek a polaritásnak a feloldása is.

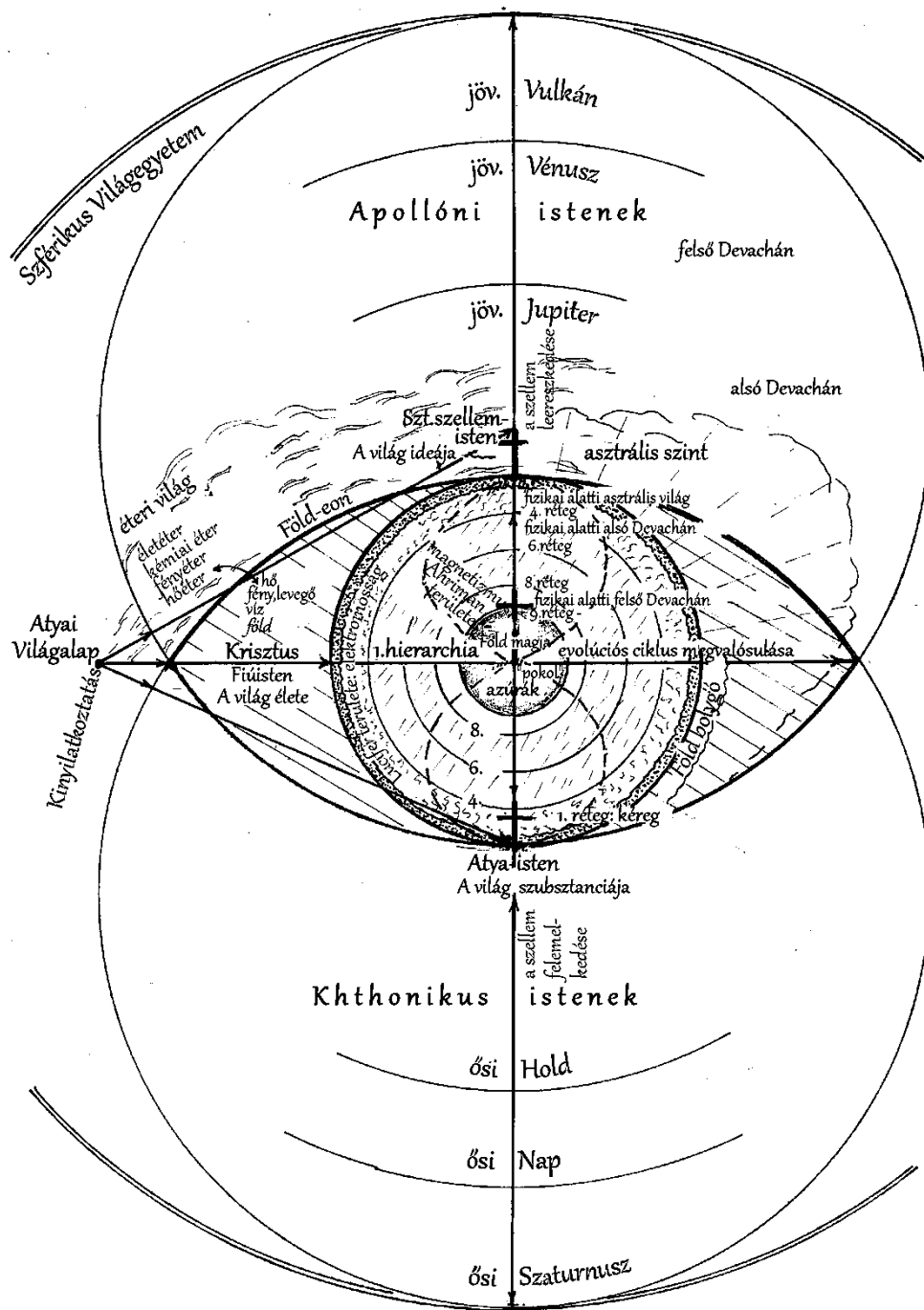
A 27. ábrán mutatott sémához fordulva elképzelhetjük, hogy a világlemniszkáta felső hurokja, törekedve a befejeződéséhez, ami ellenhat a metamorfózis megvalósításának, egy olyan anyagi formát alkot, amelynek csak akkor van bolygó alakja, ha az érzéki világból tekintünk rá. De valójában ez a luciferi módon kialakult világegyetem anyagi határa. Íme ezért is tűnik úgy a Földről, hogy körülötte a világegyetem csupa anyag. Ebben az illúzióban csak az anyag létezésének elve valóságos. Az anyag az anyagi lét látható formájáig annak köszönhetően „sűrűsödik”, hogy a khthonikus istenek alsó hurokjából olyan hatás indul, amely az anyagi határt megszünteti és helyreállítja a metamorfózis általános princípiumának hatását. Így alakul ki a földi képződmény – képileg kifejezve – másik „fele”. Ez a földi képződmény az öt előidéző törvények szemszögéből „lencseszerű”. Az egyik „felszínét” az apollóni istenek alakították ki. Ez egy olyan burkolat, amely az érzékszerveink észlelése számára adott. Ez a burok teljes illúzió, mögötte nincsen anyag. Csak egy tünemény, mely mögött szellemi áll. A másik „felszín” nem egyszerűen anyagi, hanem éteri-fizikai (l. „kompendium”). Benne a khthonikus istenek világegyetemes nyilatkozata meg rögtön a fizikai világ burka mögött, és négy éteri alakja van, melyek szellemi pólusai a négy elemnek, melyek az anyagi lét formájának halmazállapotaiban jelennek, nyilatkoznak meg.

A Föld mint az igazi istenek Ahrimán elleni harcának eredménye négy éterből és négy elemből (erről részletesen lejjebb) áll. Ahrimán éppen ezzel a „felszínnel” törekszik befejezni a világlemniszkáta alsó hurokját és ezzel megállítani az Isten által rendelt evolúciót. És érti, hogy *ebben a harcban a döntő láncszem az ember, akinek az éterteste a négy (öt) éterből alakult ki és ez a gondolkodás hordozója.*

Az éterek az érzékfeletti valóságukban: elemi lények seregei, melyeket a Hierarchiák hoztak létre, hogy a Világegyetem periferiáján egy olyan létszférát alakítsanak ki, melyben az ember alacsonyabb „énje” meg tud születni. Ezért a materializáció a Föld „második” – a rajzunkon a felső – felszínén nem illuzórikus. Ez a világegyetem periferikus elemi erőinek jelensége. Előttünk itt egyfajta „természet kapuja” áll. Ha átmegyünk rajta, akkor a világegyetem, a világegyetem szférájába lépünk. A természet külső, luciferi burka mögött a beavatás útján haladó ember számára megnyílik az asztrálvilág. Ez az egész múltbeli evolúciójának az asztralizációja: a Kamaloka, amely magába foglalja az eonokban végbement fejlődést.

*

Ilyen módon a Föld eonként kettős, modern nyelven szólva ambivalens. A Hierarchiák lényei számára természetesen áthatolható, akik számára ismeretlen a halál, de a felszíne ismeretlen. A Föld középpontjában van a planetáris szellem lakóhelye (l. GA97, 1906. 04. 21.), aki a magasabb erők értelmében működik. Ennek a földbelsőnek ellenállnak a szférái (rétegei), melyek a luciferi és ahrimáni lények fellegvárát képezik. Ebben az értelemben a Föld belseje a világegyetem hordozóinak minősülő lények hallatlan halmozódása.

27. ábra

A Föld középpontját, mondja Rudolf Steiner, „a Föld magját”, a földi morállal ellentétes morális aktivitás lakja (1. GA94, 1906. 06. 12.), „ hiszen a lényege, a hozzá kapcsolódó hatalom – ez a megosztás, a viszály, a gyűlölet” (uo.). A Föld magja a 9. rétege, a 8. rétegben pedig minden gonosz a saját szubsztanciáját készíti elő és szerveződik (1. GA95, 1906. 09. 04.). Az okkultisták ezt a réteget „szétforgácsolónak” [„Zersplitterer“, GA97, 1906.04.21.] nevezik. Éppen onnan indulnak az emberekhez a Föld felszínére olyan inspirációk, melyek minden antiszociális, atomizáló individuális princípium előidézői, aminek következtében a szabadságot az önkény váltja fel, amit a globális világ általános „erényévé” akarnak tenni.

Ebben a rétegben minden harmonizálatlan, amorális, lázadó, és a szeretet szó szerinti ellentétét alkotja. A fekete mágia onnan meríti erejét, ehhez speciális szertartásokat végrehajtva (1. GA97, 1906. 04. 21.).

Rudolf Steiner közléseiben a Föld belsejének 8. rétegét az úgynevezett 8. szféra összetevőjeként ábrázolja, amely szféra mind a Földet, mind a Holdat magába foglalja.

Lucifer és Ahrimán a formaszellemekkel való harcban állandóan arra törekszik, hogy a Földtől elszakítsa az ásványi szubsztanciát, és abból a 8. szférát kialakítsa, abban reménykedve, hogy idővel elszakítják azt a Földtől és a saját útjukra vonhatják. „Különösen éles harc folyik a legnemesebb szubsztanciáért, az agyunk és koponyánk szubsztanciájáért. ... Ezért a fejünkkel különösen el tudunk szabadulni a szervezettől ... felemelni a gondolatokat, megkülönböztetni a jót a gonosztól. ... Ha Lucifer és Ahrimán dolga simán menne, akkor egy meghatározott pillanatban megsemmisítenék a Földet, és az egész világfejlődést átvinnék a 8. szférába; akkor a földi fejlődés más úton haladna”. A szabad akarat megkötözésével, tévútra vezetésével jönnek létre a 8. szféra kísértetei (GA254, 1915. 10. 18.).

Mindent, ami nem képes csatlakozni az előrehaladó fejlődéshez, a 8. szférába taszítanak le. És hogy a fejlődésből ne essünk ki, időben meg kell ennek a fejlődésnek a feladatait oldani, melyek közül kettőt, a korunkban legaktuálisabbakat, a két előző fejezetben vázoltunk. A továbbiakban megmutatjuk, mi történik, ha ezt nem teszi az ember. Ugyanott fogjuk folytatni a 8. szféra témáját is.

Mindazoknak, akiket a 8. szférába taszítanak le, *az evolúciós ciklusunk végéig várniuk kell, aztán pedig, a világ következő ciklusában az alacsonyabb lények helyét kell majd elfoglalniuk* (1. B(Beiträge zur GA), №78, S. 38).

Az ahrimáni szellemek az egész emberiséget a 8. szférába szeretnék áttelepíteni. És lényegét tekintve ez a célja a Nyugat modern politikájának, mind a saját népükkel, mind az Afrikából és Ázsiából Európába érkező migránsokkal kapcsolatban. Ennek a célnak az eléréséhez nagyban hozzájárult az európai államfők 2018. december 10-i mexikói (Marrakes) tanácskozásán. De az újságok erről természetesen semmit sem fognak megírni.

Az Újszövetségben a Föld 8. rétegét „pokolnak” hívják, ahová Krisztus Nagyszombaton leszállt. Az ember számára ez a réteg „a személyesben való teljes elakadást jelenti” (GA97, 1906. 02. 11.).

Közvetlenül a Föld 8. szférájába emberek lelke még nem száll le. Szellemi lények lakják. Krisztus, oda leszállva, vigaszt nyújtott a kamalokájukon áthaladó, és az őket fenyegető veszélyt szemlélő lelkeknek. És „száműzte az ember ellenségét”, az Antikrisztust, a lemaradt személyiség-szellem rangján álló ahrimáni szellemet, vagyis aki Elohim-má tudott volna válni, de mégsem vált. De az „újra meg fog jelenni, ha nem áll szembe vele ismét az eredeti értelmében keresztény princípium” (GA93, 1904. 06. 10., S.39).

A jó szellemek ezt előrelátva a XIX. század végén elkezdték a kultúra és civilizáció hatalmas michaeli (vagyis Michael arkangyal szellemében és vezetése alatt álló) peresztrojka-ját, de úgy tűnik, hogy ma mind a kultúrának, mind a civilizációnak az összes tényezője ahrimáni és luciferi szellemek által ellene fordul.

*

A képek nyelvéhez fordulva, elképzelhetjük magunknak a világkeresztet, melyet Krisztus visz az egész evolúciós cikluson át, amely kiterjed a ciklus kezdetétől a végéig (az időben) és az őskinyilatkoztatástól a Föld magjáig (a tudatszintek függőlegese mentén), és átjárva annak minden rétegét.

Így az evolúció menete az ahrimanizált Föld középpontjában, mint átjárhatatlan zsákutcában köt ki. Onnan, de szélesebb értelemben – a 8. szférából – kapjuk a halál erőit (l. GA194, 1919. 11. 23.) De ugyanaddig terjed a Trónok, az Akaratszellemek fényes akarata is. A 8. szféra legyőzésével, a gonosz erőit a Krisztus-impulzus jó erőivé metamorfizálva megnyílik az út az igazi istenekhez, a „világközép” hierarchiáinak lényeihez, akik megőrizték hűségüket Krisztushoz. Krisztus minden embernek megadja a gonoszt jóvá alakító erőt, mivel nemcsak a Golgotai Misztériumot hajtotta végre, hanem a „pokolba” való leszállást is. Ezért *két felemelkedésről* [az orosz nyelvben a „вознесение” a felemelkedést is, és a Mennybemenetelt is jelentheti. ford. megj.] kell beszélni. Az egyiket akkor hajtotta végre, amikor áthaladt az „ember kapuján”. Ezt látták az apostolok. A másodikat Krisztus akkor jelenítette meg, miután leszállt a „pokolba”, és miután áthaladt a „természet kapuján”. Valójában *felemelkedett a pokolba, hiszen legyőzte azt.*

Krisztus, magán hordva a világ mindkét tengelyét, leereszkedik a tudatával, összeszűkíti azt magában, áldozatot hozva az emberré válás lehetőségéért. Más értelemben pedig eközben felemelkedik a saját hatalmas áldozatának függőleges tengelye mentén. A Világegyetem határán, melyet a rajta „porosodó” anyag jelzett, az a feladat keletkezik, hogy megszüntesse az anyagot, ami azt jelenti, hogy a világlemniszkáta metszéspontján való áthaladást az anyag átszellemiesítésének ügyévé kell tenni. Ezt a feladatot kapja a Golgotai Misztérium után az ember is. De az ahrimáni lények pánikszzerűen félnek az embernek ettől a feladatától. Az anyagon kívül attól félnek, hogy elveszítik saját létüket, de Benedictus a Misztériumdrámában ezt mondja Ahrimánnak:

Te majd más létbe mész át,
Mivel munkádat befejezted.

A Feltámadás misztériumát, mint az anyag leszállásának és materializálódásának szakaszából az anyag felemelkedésének és átszellemiesedésének szakaszába vezető evolúció egyetemes fordulatának apoteózisát különösen nehéz megérteni. Még Rudolf Steiner is csak „a Golgotai Misztérium megismerésének előfokait” [„подступы к познанию Мистерии Голгофы”] adta nekünk. Rájuk támaszkodva törekednünk kell legalább valamennyire felemelkedni ezen a megismerési úton, és az első, ami ilyen esetben feltárul – az éppén Krisztus felemelkedésének kettős jellege.

E tény objektív előidézetttségének módszertani alapja van. Krisztus, mint az Atyai Világalap kinyilatkoztatásának centrális, középső ereje hat a megvalósításában mindhárom Hiposztázis részeként, vagyis *minden cselekedetének hármasság és háromság jellege van.* Ilyennek kell lennie a felemelkedésének is. Ez egyrészt helyreállítja az evolúció földi adottságának kapcsolatát a Szent Szellem Hiposztázis kinyilatkoztatásában lévő kiinduló ponttal. Krisztus abban az úgymond „irányban” emelkedett fel, legyőzve az anyagi lét illúzióját és a halál illúzióját. És ez a világlemniszkáta *első hurokja fölé* való felemelkedés. Onnan küldte le Pünkösöd ünnepén az apostoloknak a Szellemet, a Vigasztalót, a tudás és igazság szellemét. Így lettek létrehozva a Golgotai Misztérium megismeréséhez az előfokok előfeltételei. Elküldte az apostoloknak az isteni Szófiát, az isteni Bölcsességet, amely az új korszak 1899-es beköszöntével az embereknek Antropozófiaként jelent meg. Segítségével az ember szabadon,

teljes Én-tudatból „tudja elérni az érzékfelettit a benne élő szellem által, ha elfogadja Krisztust” (GA214, 1922. 07. 30.), hogy beteljesítse Püünkösd hatalmas célját: „az intellektuális élettől ismét a spirituális életbe hatolni” (GA93, 1904. 05. 30.), vagyis felemelkedjen az igazsághoz, lemniszkátyszerű formát adva a tudathoz. És eközben felemelkedik a világ kezdeti és mindent átfogó ideájának mérhetetlen magasságaiba, az általa létrehozott létformák és fejlődési formák teljességébe.

Krisztus azonban az Atyaisten-Hiposztázisnak, a világszubsztancia régensének tette irányában is felemelkedett. Az Atyaisten-Hiposztázis annak a világszubsztanciának a régensé, amely az Atyai Világalap tudatának, elsősorban az emberi fizikai test szubsztanciájának új formája, amely szubsztancia az anyaggal való túlzott terhelése következtében elkezdte a szellemet, a világtudatot tükrözni, nem engedve sem önmagába, sem önmagán keresztül. És ennek a testnek feltámadásra van szüksége. Ez a felemelkedés, a világlemniszkáta *második hurokjába* való felemelkedés másik aspektusa, amely a gondolkodó szubjektumot még ismeretelméleti vetületében a lét törvényeinek szférájába vezeti.

Végül Krisztus felemelkedett a saját szférájába, a középsőbe is. Legyőzve a halált, a gonoszt jóval győzte le. Most az ember morális átalakítása válik a teste feltámadása kezdetének fő feltételévé, de ez az átalakítás ugyanakkor a tudati forma metamorfózisával kezdődik, vagyis a Krisztus útján járó embernek a Szellem- és az Atya-Hiposztázisra való támaszkodásával.

Ennek a három támasztéknak az egységében Krisztus felemeli az embert az Életszellemben – az „örök életben” való feltámadásra, amely lényegében a világ legmagasabb moralitásának az örök élete. Rudolf Steinernek valóban felbecsülhetetlen értékű közlései szerint a názáreti Jézus testének feltámadása éppen Krisztus Nap-Életszellemében [в солнечном Жизнедухе] történt. Ezt az Életszellemet a Napról hozta magával Krisztus, a Nap szférájában hagyva Szellemben (GA148, S. 204-205; GA112, S. 270–271; GA130, S. 222–223). Az Atyai Világalap éppen ebben az Életszellemben küldte a Fiút a „világba”, rábízva „mindent”. Ebből pedig az következik, hogy az utolsó, a legmagasabb feladatot, melyet a mi ciklusunkban meg kell oldani, a Föld-eonban úgymond csak előzetesen lehet megoldani. És ez a feladat az ember számára az, hogy saját fizikai testét individuális módon *önmaga* alakítsa Szellemberré.

A Szellemben az emberek egy hatalmas egységbe olvadnak, de megőrzik benne a saját megismételhetetlen, az evolúciós ciklus során kiküzdött vonásaikat. Ezt a feladatot majd teljes egészében emberi lények egy bizonyos mennyisége tudja megoldani, csak a hetedik eon végére – az eljövendő Vulkan idejére. És Krisztus ennek a feladatnak a megoldását magára az emberre hagyja, hogy ne fossza meg őt ennek értelmétől. Az embereknek egységes életük van, és annak legmagasabb szintje a „nem én, hanem Krisztus énbennem”, vagyis az Én-Életszellemben énbennem princípium megvalósításával tehető individuálissá. De ez az általános az embert a legmagasabb *individuális*hoz az Atyai Világalap ösztudatának feltámadásán, mint az ember fizikai testének feltámadásán keresztül vezet fel, amely akkor individuális Én-Szellemberré válik. Akkor az ember teljes mértékben kifejleszti az Atyai Világalap Hiposztázisainak háromtagúságában a *negyedik princípiumot*, és a 10. Hierarchia teremtő lényévé válik.

Rudolf Steiner egyenesen azt mondja, hogy a „pokolba” való leszállással „a feltámadás *másik pólusa* adott” (GA223, 1923. 04. 01.), és hogy Krisztus szellemi lényé kezdeti kettős megjelenésének (mint Isten és mint ember) a határa „a pokol kapujánál” volt (uo.) Ez a határ természetesen a halál jelensége volt, ráadásul *szubsztanciális* (a határ), melyet az ember *lelke* is elszenvedhet, ha a Föld magjának és 8. rétegének „ellenmoralitásához” fordul.

Krisztus, miután a halál jelenségét az új élet csírájába fordította, felemelkedett a közép isteneinek szférájába, ami számukra szabad átjárást jelent a világlemniszkáta alsó hurokjából a felsőbe és fordítva. Így kezdődött el a mi evolúciós ciklusunk kezdetének egyesülése a végével, a végének pedig a kezdetével, ami a Világegyetemet a hatalmas végső összegységéhez vezet, melyben az ember szabadságban és szeretetben újra egyesül az Atyai Világalappal.

Ennek a hatalmas feladatnak az ismeretelméleti lemniszkátára való vetülete az 5., 6. és 7. elemeinek hármasságában adott. Benne a 6. elem játszik mozgató, vezető szerepet. *A személyiség, ahogy kiépíti kapcsolatait mind a létrejötték mind a majd létrejövők egyetemességeivel, úgy a megismerés egyetemességeivel, mint a társadalmi egyetemességekkel, felkészíti magát arra, hogy végül egybeolvadjon a hatalmas összegységgel, és ne veszítse el magát benne.*

*

Most pedig tegyük fel magunknak ezt a kérdést: a világstruktúra mely pontján ment végbe a Golgotai Misztérium, ha a lényegét a megjelenésétől külön vizsgáljuk? A maja felszínén jelent meg, az érzéki módon észlelhető anyagi földi szinten. De a lényege eközben rejtve maradt az emberek számára. Hogy ehhez a lényeghez közeledjünk, éppen ahhoz kell fordulni, hogy az evolucionálódó világ struktúrájának kereszt formája van. Ezen a kereszten, általa szerveződve, a fejlődés lemniszkátaszerű formát ölt. Ahhoz, hogy a lemniszkáta két része egymással kölcsönhatásba kerülhessen, ahogyan mutattuk, részlegesen fedésbe kell, hogy kerüljenek. Az átfedésük területe minden eon, amitől a fejlődés egész képe minden egyes eonnal erősen megváltozik. A héttagú ciklusban a földi eon a kulcseon. Benne a lemniszkáta metszéspontja pontosan egybeesik a kereszt metszéspontjával. Ezért itt van az összes evolúciós átalakulás fő központja. És ezért az akaratszellemeleknek az ősi Szaturnusz idején a teremtés oltárára helyezett szubsztanciájának éppen itt, a „másikban” kell az Isten ereje által a Szellememberrel egy szintre helyeződni, az ember tulajdonává válva. Ebből kiindulva jogos, ha azt mondjuk, hogy a Golgotai Misztérium a saját lényegében a világstrukturáló kereszt keresztelkedésében ment végbe. Krisztus ott az ember fizikai testét a saját Életszellemének magasságába emelte, az Atyai Világalap tudatát pedig az Atyaisten fizikai szubsztanciájának formájában levezette a saját Életszellemének fokára. Így egy univerzális, az egész ciklus számára középső konstelláció jött létre, mint a ciklus kezdetének és végének legmagasabb, az istenek által előidézett szintézise. És ez egy új képződménnyé vált a ciklusban, hiszen Krisztusnak senki sem tudta *megparancsolni*, hogy hajtsa végre a Golgotai Misztériumot. Ebben a felvezetésben-levezetésben nyilvánult meg Isten teremtés iránti szeretete és az Ő szabadsága. A Golgotai Misztériumnak mondhatjuk, hogy ez a fő lényege tárul fel a Föld középpontjában, magjában. És könnyű ezt megérteni, ha meggondoljuk, hogy a Golgotai Misztériumon *kívül semmi* sem maradt a világban.

És ebben az esetben természetesen azt is könnyű megérteni, hogy „mindaz, amivel akkor találkozunk, amikor a Föld mélységeihez fordulunk, a harmadik [az embertől felemelkedve, vagyis az 1. G,B,] Hierarchia megnyilvánulását vizsgáljuk” (GA121, 1910. 06. 11.). Ezek pedig a Szeráfok, Kerubok és Trónok, az evolúció középső erői – az igazi istenek.

Ilyen módon a földi középpont két aspektusú. Benne a legmagasabb hierarchikus – a világlemniszkáta alsó hurokjából van. A felső hurokjából ment végbe a Föld magvában az akadályok szellemeinek, a gonosz szellemeinek felhalmozódása, egyfajta „antivilág” jött létre, az „ellenmoralitás” világa. A Golgotai Misztérium nem semmisítette meg ezt a gonoszt, hanem csak „száműzte”, mivel az

emberi evolúció elkerülhetetlen következményeként jött létre, belépett az emberiség, minden egyes ember karmájába, és csak ők általuk lehetséges a jóba való átalakításuk. A Golgotai Misztérium reális erőt ad ehhez az embernek, amely elegendő a gonosz feletti végső győzelemhez, ahhoz, hogy a legmagasabb jót teremtsen meg belőle. Egy ilyen feladat megoldásához nem elegendő csupán az emberek jó szándéka, itt még szükséges a gonosz *szubsztanciális* legyőzése az ember természetében, a *halál* legyőzése. Csak a test feltámadása adja a gonosz feletti végső győzelmet. Ezért a három aspektusának egyikében, a Föld középpontjában a Golgotai Misztérium a szubsztancia megváltoztatásává vált, ami csak az emberek érzékfeletti látása számára mutatkozott meg, amit kezdetben még az apostolok sem tudtak megérteni, és amiről most Rudolf Steiner Szellemtudománya ad nekünk hírt.

Nos, Föld „felszínén” a Golgota kettős módon jelent meg: a luciferi felszínen és az éteri-fizikain, ahol az igazi istenekkel szemben Ahrimán áll a saját szándékaival (l. 27. ábra)

Amikor „három Golgotai Misztériumról” beszélünk, ezalatt természetesen (ezt még egyszer aláhúzzuk) nem valamilyen térbeli-időbeli különbséget értünk, hanem csak a hármas irányultságát. Ezzel összhangban Krisztus felemelkedését (mennybemenetelét) is *hármasként* kell elgondolni. Krisztus a Föld középpontjában felemelkedett az Atyaistenhez és rajta keresztül az Atyai Világalaphoz. Mind a kettőre gondolt, amikor ezt mondta: „az Atyához megyek”. A Föld felszínein Krisztus felemelkedett a Szent Szellemhez és a modern világhoz, a ciklus végéig tartó evolúció emberéhez, amely evolúcióban Krisztus az emberi Én Istenének jeleníti meg magát; és felemelkedett még Saját Életszellemben, feltámasztotta a názáreti Jézus fizikai testét az Életszellemben, minden embernek utat mutatva Ő magához.

A felsorolt vizsgálatok lehetővé teszik számunkra, hogy konkrétabban megértsük a Jordán-keresztelő Misztériumát. Fentebb már megjegyeztük, hogy Krisztus a názáreti Jézus testébe ugyanazon az úton érkezett, ahogy a Földön az összes ember megtestesül. Jézus Énje eközben ugyanazon az úton távozott, ahogy az összes ember exkarnálódik. Vagyis ez a Misztérium a lemniskáta *felső hurokján* belül ment végbe.

Krisztus pedig, emberré válva, a földi észlelés szerveivel látta meg a világ külső határát, amit korábban maguk az istenek sem ismertek. A világ luciferi Hierarchiák hatásával előidézett határának *erre az oldalára* került, ezzel lényegi jelleget adott neki. Akkor követjük ebben Krisztust, ha a Golgotai Misztériumra a tisztán külső, teljesen exoterikus tekintettől átmegyünk, hogy úgy vizsgáljuk, mint a Föld éteri-fizikai felületén zajló történést, vagyis az egyszerű teológiai vizsgálatától az ezoterikus vizsgálatához fordulunk. És csak ebben az esetben nyílnak meg számunkra az előfokok annak megértéséhez, hogy Krisztus az érzéki valóságnak erre az oldalára állva visszafoglalta ezt Ahrimántól, a haláltól. Ez az érzéki valóság azóta megszűnik pusztán tükrözni az emberben a létező valóságát, és mint létező nyilatkozik meg, mint elemi szellemek seregeinek létezése.

Ahrimánnak mindezzel fel lett téve a kérdés: lenni vagy nem lenni. És ez a kérdés Ahrimán földi inkarnációjának idején éri el legnagyobb élességét, amikor ő is a természet szönyegének *ezen az oldalán* áll, először kap lehetőséget, hogy a világot emberi érzékszervekkel észlelje. De Ahrimán másként jut ehhez a lehetőséghez, mint Krisztus, mivel az ő lakhelye, uralmának fellegvára ott van, ahol Lucifernek ellenhatva, Lucifer gyengeségének pillanatában a szellemet az anyagig sűrítette a kinyilatkoztatás

kimerülő kiterjedésében – a Föld belsejében, a „fizikai alattijában”, abban a rétegben, melyet az okkultizmusban „tűzföldnek” neveznek (ez a 6. réteg).

Ennek a rétegnek a szubsztanciája „tisza akaratból, az élet eleméből, vég nélküli szenvedélyekkel áthatott mozgásból” áll. Ez egyszerűen egy „akarat-tárház” (GA94, 1906. 06. 12.). Ez a réteg „asztrális állapotú”. Az állati életnek, valamint a Földön végső soron minden anyaginak is az ősforrása (hiszen az anyagi, a halott az élőbből származik, az élő pedig a lelkiből, az asztrálisból). (l. GA96, 1906. 04. 16.). Ebből a rétegből állandóan erők haladnak a felette elhelyezkedő réteghez, a „termékeny földhöz” [к «плодородной земле»], attól pedig az ásványi földhöz mennek fel csatornáknak, és üres üregeibe tüzes anyagtömegek préselődnek, földrengést, vulkánkitörést okozva (l. GA97, 1906. 04. 21.) A 6. rétegbe lett száműzve az ősz-tűz, a Föld belső, Ahrimán szolgálatába állított erői (l. GA107, 1909. 01. 01.).

Ebből a 6. rétegből érkezik Ahrimán, és egyesül az ember fizikai testével. Lemaradt arkangyal rangjában testesül meg a Földön. De nála magasabban (vagy „alacsonyabban”) állnak még erőteljesebb ahrimáni lények – lemaradt személyiségzellemeik, akiket az okkult hagyományban azúráknak (vagyis nem-isteneknek) neveznek, a Bibliában, az Apokalipszisben pedig a Sátán, az Antikrisztus, Szórátképviseli őket, akik nem váltak elohákká (az elohák teremtik a bolygókat!). Az Antikrisztus a saját lényével abban gyökerezik, hogy a (mostani) Napban egyfajta „ellennapot”, „nap-démonizmust” képez. De az Azúra-Antikrisztus uralkodik a 8. szférában is, a Föld 8. rétegében is és a magjában is. Őt Ahrimán-”arkangyal” földi inkarnációja patrónusának nevezhetjük.

Az azúra valójában egybe húzza, megszilárdítja az anyagot. És ha ez a tevékenysége gyengül, akkor az anyag – az érzéki észlelés szempontjából – „fantasztikus” tulajdonságokat kezd kinyilvánítani. És akkor a 8. réteg ahrimáni lényei számára lehetőség nyílik, hogy a materializáció fenomenjának „külső” oldalára lépjenek át. Az érzéki világban ezt a Föld-belső energiáinak: mágnesesség, elektromosság növekvő hatása kíséri.

Úgyszólván ezek az előfeltételei annak, hogy Ahriman megjelenjen a Föld érzékszerveink számára elérhető felszínén. És ő abban a reményben érkezik, hogy sikerül örökre elvágnia a Földet a Golgotai Misztérium hatásától, hogy kitulajdonítsa az emberi érzéki észlelések világát, csak az anyagi világegyetemet megjelenítve neki, a gondolkodás számára pedig csak a reflexiót hagyva.

Ahrimán szubsztanciálisan ezt csak akkor érheti el, ha kivonja a négy étert (erről részletesebben később) a világeleteritással, a khthonikus istenek világával való kapcsolatából, önmagával, a Föld fizikai-alattijával – ezek pedig az elektromosság és a mágnesesség erői – áthatva a négy alkímiai elemet: az anyag négy halmazállapotában megjelenő földet, a vizet, a levegőt és a tüzet, eközben véglegesen leigázva az elemi lényeket, később pedig magát az embert is.

Ezek az Azúra-Antikrisztus által inspirált Ahrimán céljai és feladatai a Krisztussal való harcban. Ezek Ahrimán általi megoldása végtelenül veszélyes helyzetbe állítja az egész földi kultúrát és civilizációt. És a minimum, ami eközben az embertől elvárható: ennek a veszélynek és lényegének megértése. Itt véleményünk szerint azzal kell kezdeni, hogy kibogozzuk, miben különbözik Ahrimán inkarnációs folyamata Krisztus emberré válásától.

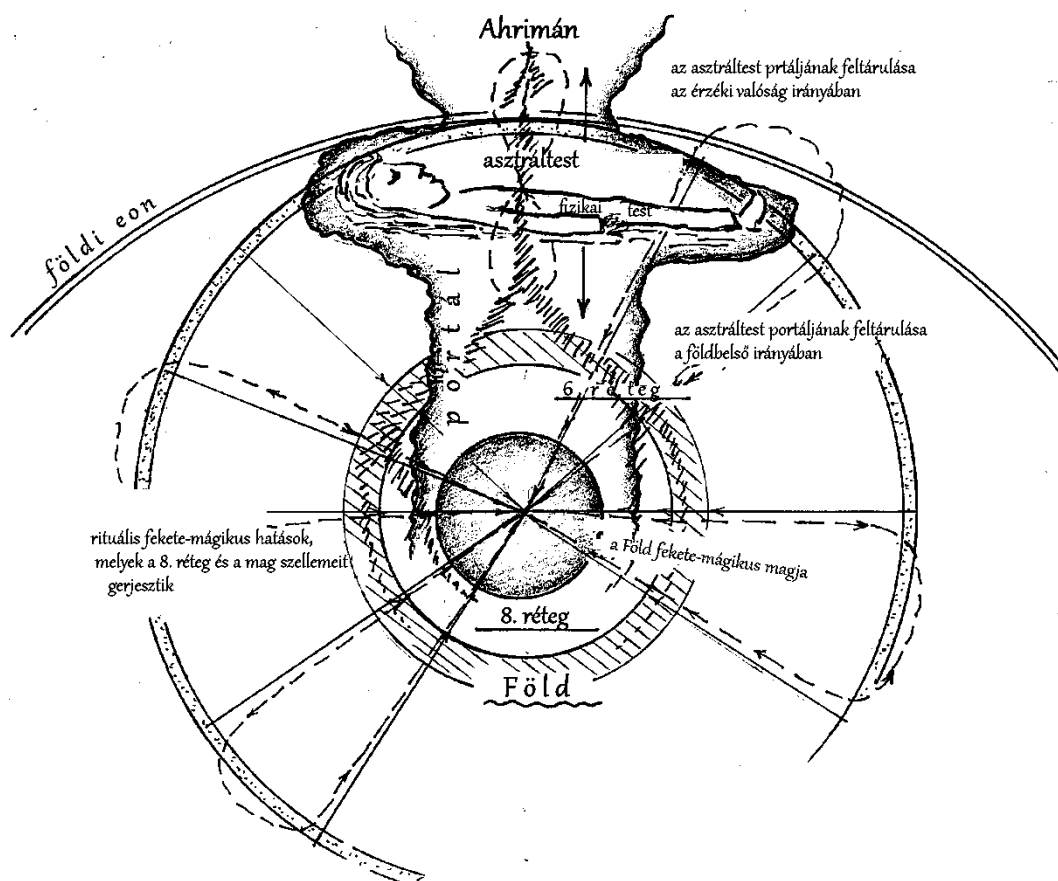
Amikor Keresztelő János a Jordánnál a názáreti Jézust vízbe merítette, akkor Jézus asztrál- és éterteste részlegesen kihúzódott, ami lehetővé tette a Krisztus énjének, hogy belépjen Jézus testébe, Jézus Énje pedig, amely kissé korábban, a Jordánhoz vezető út előtt kilépett a testből, visszatért a luciferi

istenek világába, melyben ugyanakkor az evolúció ciklusa kezdetétől fogva állandóan jelen van Krisztus is, ahol Lucifer hosszú időn keresztül „Krisztus fivére” volt.

Ahrimán a Föld belsejéből jött, amelyre az ember asztrálteste a halál pillanatában általában nem nyílik meg. A Föld-belső sötét mágiájával az emberek általában a fekete mágia szertartásainak segítségével lépnek kapcsolatba saját asztráltestükkel, ezek közül különösen erős az ún. „fekete mise”. Ahrimán inkarnációját ilyen módon nem idézhette elő a természet és fejlődés normál törvényeinek hatása. Egy olyan fizikai testet kellett létrehozni, amelynél az asztráltest képes lenne megnyílni a fekete-mágikus Föld-belső irányában, a mai népszerű ezotéria nyelvén kifejezve „portált” tudjon ott képezni, vagyis egyfajta „kapukat”, melyeken keresztül az szellemi világ lényei képesek lehetnek valós módon, nem pedig csak az ember képzeletében, átlépni az érzéki realitás oldalára. És feltételezhetően egy ilyen test lett létrehozva 1998-ban. Benne sok mindennek a techno-mágia alkotásának kellett lenni, robotszerűnek, digitálisnak, amely egyesíti a biológiai struktúrát a fizikai alatti elektromágnesességgel; de teljes egészében biorobot nem lehetett. Ennek a testnek rendelkezni kellett *emberi* asztrál- (és éter- és fizikai) testtel. Vagyis természetes úton kellett megszületnie, de ebbe a természetes testbe a Föld ahrimáni misztériumainak középpontjában valamilyen módon bele kellett „építeni” (implantálni?) valami technikai-sötét-mágikust. Aztán pedig, amikor ez a test elérte a 18. évet, még egyszer egy különleges szertartással hatni kellett rá, fekete mágusok, ahrimáni beavatottak által, és ez a szertartás képes volt asztráltestét egy „portállá” változtatni, amely megnyílt a Föld 8. rétege és magja irányába, és akkor Ahrimán lényé egyesülni tudott vele, ennek köszönhetően pedig az emberi (vagy „félleg emberi”) lény fizikai testével is. Egy ábrával magyarázzuk az elmondottakat (28. ábra).

*

Most az maradt hátra, hogy megvizsgáljuk, milyen módon lett megnyitva az asztráltest „portálja” a speciálisan erre a célra megalkotott fizikai testnél. Ehhez a testhez, ahogy már mondtuk, különös erejű, vagy különös erővel betöltött fekete mágikus szertartásra volt szükség. A fekete-mágus testvériségek által évszázadok óta gyakorolt szertartást választották: a „fekete misét”. Ezt a keresztény misével szembeni ellenhatás céljával végzik, ezért teljesen az *ellenmoralitás* alapjára épül, a földi emberek szemszögéből pedig kirívóan amorális, antimorális. Azoknak az embereknek, akik ezt végrehajtják, természetesen nagyon erősen el kell tévedniük a saját evolúciójuk útján, de ez már más kérdés. Számunkra itt fontos, hogy megértsük, hogy annak a Földbelsőnek a világa szintén rendelkezik a saját létezése *törvényeivel*, és azok ellentétesek annak a világnak a létezési törvényeivel, melyet Krisztus az evolúcióban vezet. Ez a gonosz titkainak egyike. Azoknak a törvényeknek a győzelme az ember számára végső, lelki halált jelent, míg az amorális, amely az Én-tudat kezdeti formájának létesülési nehézségeiből ered, megterheli a karmát, de a jövőbeli inkarnációk menetében leküzdhető.

28. ábra

A papság, az egyházi körök állandóan a „fekete mise” végzésével vádolják az „árnyéktestvéreket”, és egészen szörnyű dolgokat mondanak róla: hogy ennek során fiatal szüzek csoportos megerőszakolását hajtják végre, sőt egészen az emberáldozatokig is elmennek, stb. Mindebbe nem fogunk belemenni, hanem megpróbáljuk itt a legfontosabbat megérteni. A „fekete mise” célja, hogy *maximálisan felgerjessze a Föld 8. rétegének és magjának lényeit* abból a célból, hogy ösztönözze őket arra, hogy a Föld felszínéhez közeledjenek, hogy ott ennek a „misének” a végrehajtói egyfajta összhangba, rezonanciába kerüljenek velük, és erőket és inspirációkat kapjanak tőlük földi ügyeikhez. Számukra ez az emberek feletti hatalomért vívott harc eszköze, de valójában ez *nem az ő hatalmuk*, hanem a fizikai alatti világ szörnyű azurikus lényének a hatalma.

Mivel az Ahrimán inkarnációjának kutatására használt módszerünk a tünetek tanulmányozására épül, ezért nem hagyhattunk figyelmen kívül egy rendkívül feltűnő eseményt, egy – mondjuk így – színpadi eseményt, amelyet még a széles körű sajtóban, az interneten is „fekete misének” neveztek. És ami érdekes, hogy ugyanakkor elhangzott, hogy „portált” nyitottak az Antikrisztus számára. Úgyhogy ez az ötlet nem a miénk. Mi csak pontosítást teszünk hozzá: Ahrimán inkarnációja hierarchikus rangjánál fogva nem az Azúra-Antikrisztus eljövetele. Az Antikrisztus csak a legfőbb támogatója ennek az inkarnációnak, és az inkarnáció gyümölcseinek sikert kell hozniuk a Krisztussal való harcában.

Ezt az előadást valaki még Misztériumnak is nevezte, és a Szent Gotthárd-alagút megnyitásakor került rá sor. Véleményünk szerint nagyon örömteli tény, hogy ezt az eseményt (a továbbiakban „performansznak” nevezzük) a különböző világnézetű és vallású irányzathoz tartozó, a szellem kérdéseire való érdeklődést és viszonyt nem elvesztő emberek egységesen értékelték. Ez arról beszél, hogy még nem az egész emberiség süppedt bele egy felébreszthetetlen alvásba. És az ő véleményükhöz

csatlakozunk. Ezt nem lehet nem megtenni, ha videófilmek sorát nézzük, melyek részletesen bemutatták azt a performanszot. Úgy mutatták be, hogy a Föld lakosságának széles rétegei *megértsek* jellegét és értelmét. Ahrimán, kijöve a Föld érzéki síkjára, nem akar titokban maradni. De hogy az emberek hogyan fogadják, arról a megfelelő propagandának kell gondoskodnia, és természetesen ő magának, hírt adva magáról az emberiség társadalmi életében. De csak olyan emberek közegében tud megjelenni, akik évszázadokon át készítettek elő az útját a „fekete mise” szertartásában. Ezek az emberek ma a világhatalom intézményét (establishment) és széleskörű szolgálatát alkotják. Egészen biztosak lehetünk abban, hogy ők mindent úgy tesznek ebben a kivételes esetben, ahogyan kell, de feltétlen szükségszerű volt mindenkinek megmutatni, hogy hosszas munkájukat siker koronázta. Ezért a performanszot a társadalmi élet széles síkjára hozták elő. Természetesen a „mise” teátrális, stilizált, rejtett, a nyílt megjelenéseiben elfátyolozott volt, de egyidejűleg felerősödött az okkult hatásuk, a tudatalattira gyakorolt hatásuk.

Mindezt egyáltalán nem egyszerű részletesen leírni. Látni kell a performanszot, törekedni beleélni magunkat, habár ez a foglalkozás egyáltalán nem a kényelmesek közül való, és nem veszélytelen a lélek egyensúlya számára. Ember-zombik vonulnak benne, munkások zuhannak le a sziklákról a szakadékba (mi ez – emberáldozatok ábrázolása?), szőrmébe burkolt szellemek tombolnak, egy bizonyos lény a levegőben bukfeneczik vagy a fájdalomtól vagy a félelemtől szélesre nyílt szájjal. Mi ez – „nyugtalan lélek”? A „performansz” főszereplője Baphomet! Ezt ott egyenesen meg is mondják.

Egyfajta próbababut mutatnak, mintha az Istenanya alakját ábrázolná. Ez felszakad a közepén, és vörös folyadék ömlik belőle patakokban. Egy nagy tálcán bárányt visznek be. Áldozatként? Egy mozgó vasúti platformon balettművészek (Chile-ből hívták meg őket) stilizált formában ábrázolják a „promiszkuitás bűnét” (mint a mozgás, a haladás princípiumát?) stb. Mutatnak órát értelmetlenül keringő mutatókkal, amit lehet az idők, minden elmúlt végének és valami teljesen új beköszöntének értelmezni.

A közönséget, melyet az a megtiszteltetés ért, hogy láthassa a performanszot, gondosan kiválasztották. Ott van a politikai elit is, az okkult páholyok elitje (mágusok, mesterek), a mindenütt jelenlévő Merkel, természetesen, úgy tűnik, a svájci kormány összes tagja (ha pedig nem az összes, az egy kiegészítő tünet), vendégek az USA-ból, stb. A videón látszik, hogy a vendégek, leszállva a vonatról, mennek az alagúthoz. Valakit rögtön díszes limuzinokba ültetnek. Ki lehet az, ha Merkel gyalog megy? Észre lehet venni, hogy az alagúthoz igyekvők közül sokan zavarban vannak az újságírók, filmesek jelenléte miatt. Nem szeretnék láthatóvá válni a felvevőkamerák előtt. Mindannyian tudják, hogy eddig a pillanatig a „fekete mise” titkainak feltárását a legszörnyűbb módon büntették²⁰. Itt pedig minden látható az egész világ számára, az általuk lenézettek mindegyike számára! Azok még nem teljesen értették meg, hogy „betelt az idő”! Ő eljött! Mostantól minden másként lesz. „Egészen újat” fog teremteni, radikálisan különbözöt attól, mint amiről az első, a „hamis” Messiás beszélt. A fekete mise betöltötte rendeltetését. *Mostantól fogva és a jövőben a kultúra és civilizáció egész élete a „fekete mise” végrehajtása lesz.* Ezt pedig naponta észleljük!

A performansz helyszínét okkult módon nagyon helyesen választották ki: ez egy gigantikus kőtömeg, amely 2,5 km magasságot is eléri. Az alagút megépítésével nagyon siettek. Feltétlenül be kellett fejezni az előre kitűzött időpontra, és 11 milliárd euróba került. A misztérium-cselekedetben mindennek jelentősége van. Az emberek és Ahrimán századokon, évezredekken át egyfajta „alagutat” vájtak az emberi agy „kő-”tömegében,

²⁰ „A mesterré avatás esküje annyira szörnyű, hogy lehetetlen elismételni” (GA93, 1904. 12. 02.).

A performansz vendégei

Nos, az elsők, mint mindig, az elit: a francia elnök, Németország kancellár asszonya és mások

Ezek pedig kik? A világ mágusai? Á, dehogy! – az összes vallás képviselői!

„Nyugtalan lélek”?

egymás felé haladva. Fokozatosan közeledtek egymáshoz. A materialistán gondolkodó tudósokat, amikor felfedezéseiket tették, egyre inkább Ahrimán sugallatai inspirálták. A számítógép a tudomány és a technika csodája, utánozza az emberi agyat, az agy gondolkodási sőt pszichikai funkcióit is, s feltalálása már 10 és 20 évvel ezelőtt is arra a gondolatra vezethette az éles látó okkultistákat, hogy a „fal”, amely még elválasztja a két „alagutat”, a leginkább elvékonyodott, és Ahrimán hamarosan megjelenik az emberi érzékszervi észlelések valóságában.

A performansz helyének kiválasztásában egyenes okkult értelem is volt. Rudolf Steinernek vannak közlései arról, hogy a Sziciliából jövő fekete mágia-áramlatok ezen a területen, Tessinen keresztül irányulnak tovább Európába (emlékezni kell a „Kalot Bobot” kastélyra, a bibliai Iblisre stb.). Sőt Rudolf Steiner nem tanácsolta az orosz euritmistának, Tatyjana Kiszjeljevának, hogy Tessinbe menjen pihenni.

Okkult helyességgel választották ki a performansz dátumát is: 2016. június 1. Június: Keresztelő János ünnepének ideje, amikor a természet elemi szellemei a legnagyobb mértékben hagyják el a földet, és szellemi magasságokba emelkednek a Föld aurájában. A Föld ettől különösen erősen *materializálódik*, *ahrimanizálódik*. Mivel a János-ünnep június végére esik, ezért Uriel Arkangyal – a nyári időszak vezetője az évkör negyedrészeiben, és a kozmikus intelligencia és a *történelmi lelkiismeret* képviselője, a hónap elején még nem teljes erejében jeleníti meg magát, és ezért ekkor különösen „kényelmes” kihívást intézni ellene az ellenmoral oldaláról.

Magától értetődően nem szabad azt gondolni, hogy Ahrimánnak a testtel való egyesülése ugyanabban az alagútban tudott megtörténni, valahol nem messze a performansz helyszínétől. Nem, az csakis az ahrimáni misztériumok főtemplomában történhetett meg, a fő hierofantjaik jelenlétében – ők különös erejű fekete mágusok. De ennek a misztériumnak a végrehajtásához is mindannak a széles körű „akkompanement”-jére (kíséretére) volt szükség, ami a Földön a fekete mágiához tartozik. Az alagútbeli performansznak ebben vezető szerepet kellett játszania. Mindebben mély okkult értelem volt.

Ahogy a 27. ábrán megmutattuk, a Föld mint bolygó, állandóan egyfajta „forrásban”, egy lemniskátaszerű erjedésben van. Hiszen a Föld egy élő fejlődő szervezet. Felszínének minden pontjáról elemi lények seregei *magukba veszik* az emberek lelki-szellemi tevékenységeinek összes

megnyilvánulását, és a Föld középpontjába viszik. Ott, a középpontban, a magban vagy az I. Hierarchia lényei vagy az azurikus lények ragadják meg, és metamorfizálódnak, kifordulnak és visszaáradnak a földi felszínre. Az első esetben morális impulzusokkal, a Hierarchiák erőivel gyarapodnak, és erősítik az emberekben a morális lelkesedést. A második esetben a fekete mágia erőit hozzák a felszínre az emberek számára. Így vagy a mag és a 8. réteg sötét szellemeinek a morális megvilágosodása, vagy az emberiség 8. szférába való lecsúszása megy végbe.

Erről tudtak az ősi Görögország khthonikus misztériumaiban, és ezért ezek a misztériumok számítottak a legnehezebbeknek és legveszélyesebbeknek. És ez így maradt a mai napig is. Aki az ő útjukon akar belépni az érzékfelettibe, attól a morális megtisztulás rendkívül magas fokát követelik meg.

Ahhoz, hogy a Földnek ebben a lemniszkátaszerű körforgásában elnyomják, visszaszorítsák az emberek morális erőinek hatását legalább Ahrimán megtestesülésének misztériuma – úgymond a „nagy misztérium” – idejére, a Föld teljes fekete mágiájának „kis misztériumaira” is szükség volt. Az pedig, ami az alagútban volt, nos az közvetítette az egymással való kapcsolatukat.

Ilyen módon Ahrimán, a véleményünk szerint 2016. június 1-én lépett a földi inkarnációjába, azután, hogy a számára kijelölt test elérte a 18. évet.

A mai napig valahogy külsőleg, társadalmi formában még nem jelenítette meg magát, de előbb vagy később ez meg fog történni, akkor pedig a megtestesüléséről való beszéd szilárdabb talajra tesz szert. Ugyanakkor már most vannak olyan tünetek, amelyek a társadalmi élet „fátyla” mögötti jelenlétéről beszélnek.

Az ilyen típusú tünetek közül a legjelentősebbnek Donald Trump 2016. novemberi USA-elnökké való választását tartjuk. (Itt hasznos lenne, ha még egyszer ahhoz fordulnánk, amivel a trilógiánk második részét befejeztük. Ugyanakkor ezt nem tesszük meg – túl nagy és jelentős az általunk ott érintett események csomója, és nem minden gondolat publikálható azonnal róla.) A mai napig senki sem tudja megérteni, hogyan tudott ez megtörténni. Tisztán politikailag, mivel nemcsak az USA-ban, hanem az egész világon a kormányzatban a „baloldaliak” dominálnak, Trumpnak semmilyen esélye sem volt, ugyanakkor a politikában az ilyen szintű események nem maradhatnak megmagyarázatlanok, és ezért „a hajánál fogva ráncigálnak elő” különféle „orosz nyom” típusú kitalációkat: orosz hekkereket, akik állítólag eltorzították az amerikai választások eredményét.

Elnökké válva Trump annyira meggyőzően, bátran, és ami a legfontosabb: eredeti módon viselkedett, amelyet az USA egyik korábbi elnöke sem engedhetett meg magának. Élő módon számításba vette a világ modern politikai életének *különösségét*, nevezetesen az *irracionalizmusának* maszkját, és közönséges, nyárspolgári lényegének nyílt leleplezését állította ezzel szembe. Úgy viselkedett, hogy szó szerint lemásolta Mefisztó viselkedését „Auerbach pincéjében” a goethei Faustban. Nyíltan gúnyolni kezdte az USA „demokratikus” berendezkedését, semmire sem becsülve annak sem oszlopaikat, sem intézményeit – „végtelen” hatalmának szimbólumait: NATO, ENSZ, FED stb. Nem egyenesen, de teljesen érthetően ezt mondja nekik: mindaz, amit akartok, csak annyi, hogy bárki, akár az ördög, lyukat fúrjon nektek az asztalon, és onnan szökőkútként csordogáljon egyikőtöknek a tokaji, másikótoknak a rajnai. Ennek érdekében bármit készen vagytok megtenni, mégis a szabadság, demokrácia és

igazságosság oszlopait építitek magatokból. Ti mindannyian régi, haszontalan kacatok vagytok, számunkra pedig egy egészen új világ köszöntött be. (De ez sajnos nem a szociális hármastagolódás világa – tesszük hozzá.)

De Trump szokatlan viselkedésének még egy sajátossága van. Ismeretes, hogy a káiniták és ábeliták mentalitásukban különböznek egymástól a humorhoz való viszonyukban. Az ábeliták a humort gyakran rosszul értik, nem kedvelik és gúnynak nevezik. A „megnyúlt arcok” dominálnak náluk. Abszolút mindent eltúlzott komolysággal vizsgálnak. A káiniták ezzel szemben szeretik a humort, a tréfákat, a nevetést, a színjátékot, a karnevált, a misztifikálást. Az egész életet szeretnék, ahogy kedvelik mondani: burleszkbe fordítani. Ez a kívánságuk különös erővel adott fejeződött ki a XX. század elején az orosz futuristák, dadaisták, stb. körében.

És a káiniták most, hogy politikai és egyéb hatalomhoz jutottak a világban, az összes cselekedetüket burleszk formájában alakítják. Dadaista színházat csinálnak a legnagyobb világjelentőségű eseményekből, amitől a politikai gondolkodásuk is irracionális jelleget ölt. Íme egy pár példa. Az európai igazságszolgáltatás, anélkül hogy megvárna a megfelelő törvény elfogadását, kvázi de facto, elutasítja a nők megerőszakolását végrehajtó bűnözők bebörtönzését. A gyakorlatban pedig ez történik: van pénzed? - erőszakolj! Erőszakolj és fizess, erőszakolj és fizess! Ha valaki elítélné az ilyen bírakat, akkor azok az őszinteség pillanatában bizonyára ezt mondanák: Nézd meg, milyen pénzeket kapnak (a nők) nekünk köszönhetően a hírhedt morális elégtétel helyett! Egyetlen bordélyházban sem adnak nekik egy szeánszért ennyit!

– Ami igaz, az igaz! – helyesel nekik a kispolgár-kapzsi. – Néha ezek hatalmas pénzhegyek! Ha nőci lennék, ha, ha, ha, én magam keresném az alkalmat alávetődni.

Az okos Zoilosz hozzáteszi:

– És az igazságszolgáltatás is sok pénzhez jut ezekből, az állam szintén, erősen megadóztatva ezeket a bírságokat. De mi történik ebben az esetben – teszi hozzá – nem stricinek bizonyul-e ebben az esetben az állam, kimeríthetetlen „klientúra”- tartalékkal? Ha, ha, ha!

Ilyen burleszket kapunk, hiszen a jogi tudat szempontjából a bírók, az európai igazságszolgáltatás ilyen viselkedése egyszerűen érthetetlen, csoportos eszementség képét ölti, teljesen irracionális.

– Fúj, micsoda közönséges vélemények! – háborognak az „új realitás” létrehozói. – Ez szellemes, nem hagyományos, új! Forradalmi! Felfrissíti és megújítja az életet! Szikrázó és ragyogó!

Tessék, te maszk, te ki vagy?

– Én? Ügyész.

– Pfúj, te bolond! Kit érdekel ez? Mit jelent a maszkod?

– Ah! Kékszakkál!

– Na így már más! És ti, kedves pár, kik vagytok ti?

– Mi vagyunk Klingsor és Iblis – válaszol egy finom női hang.

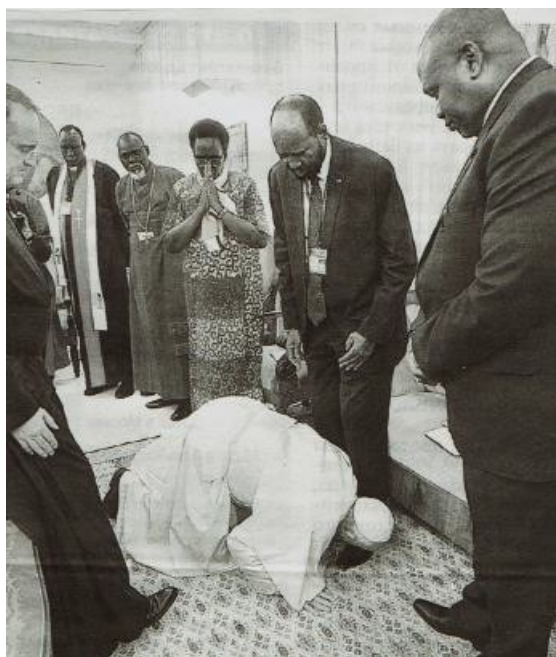
– Óriási! Téged pedig, te maszk, megismerünk, te vagy Hitler! Ha, ha, ha! Fogjátok meg! Fogjátok! Ha, ha, ha, ha!

Tehát táncolni fogunk, énekelni és örvendezni!

És még két burlleszk (l. fénykép) – egy „bal” és egy „jobb”. Úgy szikráznak a humortól, mint a pezsgő! Az olvasó sehogy sem tudja kitalálni, mit fejeznek ki, mit jelentenek ezek a maszkok. Segítsünk neki! Az első felvételen: Németország Védelmi Miniszterei (új és volt), vagyis a teljes német haderő: a páncélosok, a gyalogság, a repülés, a haditengerészet, a tüzérség főparancsnokai; a legfőbb tekintély és a feltétlen engedelmesség instanciája minden német tábornok számára. A múltban Nagy Frigyes és Barbarossa Frigyes tartozott az ilyen rangú személyiségek közé.

Lent: a Római Pápa Dél-Szudán uralkodóinak frissen fényesített cipőit csókolja, arra kérve őket, hogy ne kezdjenek polgárháborút. Jelenti-e ez azt, hogy ilyen módon tagadja az ENSZ és a NATO létezését? Ebben az esetben Trump fegyvertársai közé kell őt számítani, de akkor miért mondja, hogy a Mexikó határán felállított kerítés szégyent hoz az emberiség lelkiismeretére? 2015-ben pedig az afrikai migránsok behatolását „invázióknak” nevezte. Hiszen ismeretes, hogy a „félhomály atyái” nem követnek el hibát! – Egyik rejtély a másik után! Ennek így is kell lennie bármely jó karneválban!

Közben egy másik történet is érkezett (2019. július 12). Migráns tinédzserek egy csoportja a bokorba lökött és megerőszakolt egy 18 éves lányt (ráadásul brutálisan, jegyezték meg az újságok). Amikor pedig az ügy a bíróságra került, a bíró ezt mondta: De hát el lehet-e őket ítélni? Hiszen ezek gyermekek! (És elsírta magát.)

Milyen nagyszerű műsorszám! – lelkesednek az „új valóság” létrehozói. Szípjogunk kell. És valaki még erkölcstelenséggel mer vádolni bennünket! Gazemberek!

Vagy íme még egy példa. Az evangélikus egyházak két évente megrendezésre kerülő konferenciáján (Tagung) 2019. júniusában Merkel asszony ezt a kijelentést tette: a jobboldali veszéllyel szembeni harcban bármely eszköz megfelel. Minden tabut meg kell szüntetni! A tanítómesteri, patrónusai lelkesedtek: Igen, Ön, Kancellár-asszony, született színésznő! Micsoda burleszk! Bravó! Bravó! És intelligensen tapsolnak. Nos, mely asszonynak nem tetszik, ha ilyet hall?

Mindezt megfigyelve, az ábeliták, vagy jobb itt ezt mondani: a nem baloldaliak – elveszítik a beszéd ajándékát, politikai bódulat keríti őket hatalmába. És így válik a burleszk a baloldaliaknál harci eszközzé a jobboldaliak ellen, pontosabban minden nem baloldali ellen, hiszen a baloldaliak számára mindaz jobboldali, aki nem baloldali.

Végül azonban a „nem baloldaliak” megtalálták, mit tegyenek. Hatalomra juttatták a saját burleszk-mesterüket. És ez: Donald Trump. Ilyen burleszkjei vannak: Minden tömegmédiá fake-hírekkel lát el bennünket! – hirdeti. Hát ez nem nevetséges? Vagy még ilyen: A NATO előregedett, fel kell oszlatni. Ha, ha, ha! - így tapsolunk. A UNESCO már senkinek sem kell, az USA kilép belőle! Az ENSZ-szel is ugyanez – az USA kilép némelyik bizottságából! Ekkor a nevetésbe már egyszerűen bele lehet halni. De a káiníták valamiért egyáltalán nem nevetnek, az ilyen burleszkektől falra másznak, és a dühtől egyre zöldebbé válnak.

Így civilizációnk egész élete szakadatlan „karnevállá” vált. Az pedig már régóta ismert, hogy a tisztátalan erő rajong a karneválokért. (Szemléletes példaként szolgálhat itt Bulgakov: „Mester és Margarita” c. műve.) *Ahrimán a karneválok segítségével* ügyesen és hatásosan *eltörölte az emberiség*

kultúrájának évezredes vívmányait: a moralitást, a jogtudatot, a lelkiismeretet, az emberek által az öntudattal, értelemmel kivívott civilizációt annak minden értelmében.

Trilógiánk második részében azt írtuk, hogy a politikai gondolkodás a világban irracionálissá vált. De ennél többet kell mondani: **szürreálissá** vált. Mindaz, amit a politikusoknak az Én kontrollja alól kikerült fejei naponta létrehoznak – mindaz Salvador Dali „égő zsiráfja”. A kubizmus, a szürrealizmus, a szuprematizmus, a konstruktivizmus stb. egészen eddig – ahogyan mi tartjuk – a kiemelkedő gondolatig: „a vécékagyló a boltban: vécékagyló, a múzeumban kiállítva pedig: művészeti alkotás” – mindezek a közvetlen vagy sarlatán módon imitált skizofrénia formái. Itt nincs mit bizonyítani, ezt még maga Picasso is elismerte. Ezek a „művészeti” irányzatok előkészítették az emberiség intellektualizált részének a tudatát a politikai szürrealizmusba való esésbe. És ez ma egy olyan tudatforma, melyet – az elektromosság vagy mágnesesség gerjesztéséhez hasonlóan – Ahrimán gerjeszt, kilépve a földi felszínre. 3G, 4G, 5G: ezek mind Ahrimán kozmikus tudatának formái az emberré válásának feltételei között. Ezek addig tudnak nőni, amíg meg nem semmisítik az utolsó földi atomot. És tulajdonképpen ebben áll az elektromágnesesség pozitív szerepe az evolúcióban. Kiirtja a Földön az ásványi birodalmat, és ezzel felszabadítja a Földet a szellemi állapotba való átmenetelére, de az evolúciónak ez az állapota még nagyon messze van, erre sem a Föld, sem az emberek nem állnak készen, ezért az emberek már a 4G-nél kezdenek tömegesen meghalni, elveszítik az értelmüket (az eszük egyelőre megmarad, sőt élesedik). A szürrealista gondolkodás pedig az egyik legsúlyosabb tanúságtétele annak, hogy Ahrimán most a Földön van. Ilyen gondolkodás az emberiség történelmében sohasem volt, senki sem tudott magának valami hasonlót elképzelni a XXI. század elején. Az ilyen gondolkodást elültető emberekre mondhatjuk, hogy „társadalmi salak”, amely az élet minden megjelenésével ellenséges. És ez lehetetlen volt Ahrimán személyes földi jelenléte nélkül, övele együtt tudtak a Föld felszínére felemelkedni a Föld belső rétegeinek alvilági lénykeregei, és végrehajtani az emberek Én-tudatának tömeges kicserélését. Mindezek az állítólagos liberálisok, neokonok és mások az összes gigantikus szolgálatukkal együtt egy élenjáró különítményt, egy eszközt alkotnak Ahrimán szándékainak az emberiség életébe való bevezetésébe. Ők egyfajta új rómaiak, a Római Birodalom hanyatlásának utolsó időszakából, akik teljesen nélkülözik a teremtő, alkotó ideákat, reménytelenül megrontotta őket a gazdagság, a kényelem, a fogyasztás, a hatalom és a büntetlenség. Állandóan az államok összeomlását intézik, hogy azok gazdagságát trófeaként maguknak gyűjtsék be. Az ő embertelenségük nem ismer határokat.

*

Trump burleszkjeiben van valami különleges. A baloldaliak burleszkjeivel ellentétben ezek logikusak, értelmesek; ez a teljes értékű emberi egészséges értelem megnyilvánulása, bennük nincs figyelmen kívül hagyva még a moralitás eleme sem. (Eközben nem akarjuk azt mondani, hogy Trumpnak minden döntése kifogástalan; azokkal kapcsolatban egyszerűen különböző véleményeknek kell keletkezniük, de egészen más dolog a hatalmi elit és a sajtó által feltűzelt, mindig démonok által megszállt tömegek véleménye, miszerint az USA törvényesen megválasztott elnöke mintha pszichésen beteg ember lenne).

Megmutatjuk egy példán (ilyenek pedig százával léteznek), hogyan csinálják ezt a gyakorlatban. Nancy Pelosi gondolta ki, hogy játsszanak el egy olyan burleszket, miszerint tartsanak egy majd' nemzeti méretű kampányt Trump elmebeteggé minősítésére. Előre össze lett állítva egy nyilatkozat (általa-e vagy még más által is – ezt nem tudjuk megmondani), melyben kénytelen volt nyugtalanságát kifejezni az

elnök lelki egészsége miatt, és „mivel a tisztségéből felmenteni nem lehet”, ezért a családjának kell itt beavatkozni (vagyis hogy vállaljanak kezességet érte), az összes amerikainak pedig „imádkozni kell az elnök lelkéért” – a közönséges megtévesztés régi, széles körben ismert eszköze. Hogy legyen ürügy ennek a nyilatkozatnak a sajtóban való megjelentetésére, úgy döntött, hogy fog néhány tanút, elmennek Trumphoz, mintha az infrastruktúra fejlesztésének kérdését vitatnák meg, és úgy beszélgetnek vele, hogy Trump adjon ilyen ürügyet. De Trump, megértve, hogy provokátorok érkeztek hozzá, közölte velük, hogy nem fogja velük megvitatni ezt a kérdést, mivel ők az üldözésével és zaklatásával foglalkoznak.

Így a burleszk megszakadt, de Pelosi már nem tudta nem előadni a kiemelkedő szövegét, és ezt már minden ürügy nélkül tette. Úgyhogy mégis volt min nevetni: az ostoba, képmutató Pelosin, akit – az USA kongresszusi képviselőházának szóvivőjét – a régi időkben egyből kirúgtak volna a hivatalából. Igen, Amerikában nincs senki, aki gondoskodna a szuperhatalom méltóságáról.

Na és hogyan reagált erre Trump? Tweetjében ezt írta: Miért teszi ő ezt? Nem értem, honnan jön ez a reakció, nyugodtan és udvariasan beszélgettem velük. – Ez egy teljesen normális emberi beszéd, ami a politikai szokásokban teljesen el lett felejtve. És Trump állandóan ilyen hangnemben beszél, nem törekedve sérteni, kigúnyolni, a dolgokat nevén nevezi, stb.

De itt felmerül a kérdés: miért van erre Ahrimánnak szüksége? Úgy tűnik, hogy itt az ahrimáni és luciferi érdekek ütközése jut kifejezésre, amikor behatolnak az emberek társadalmi és szellemi életébe. Eközben kétségtelenül a *kölcsönhatásuk* is megvan. Ez abban áll, hogy Ahrimán nem akarja, hogy egyszerűen szuggerált, féltudatos, akarat nélküli emberek kerüljenek a karmai közé. Azt kívánja, hogy ők „tudják, hogy mit csinálnak”. Ezért lehetőséget nyújt nekik, hogy válasszanak, a múltban megragadt józanság példáját jeleníti meg nekik. És mi történik erre? Az emberek hatalmas tömegei örülnek nevezik őt, nem látva, hogy az örülség már bennük rejtőzött el. És éppen erre van szüksége Ahrimánnak.*)

Ugyanakkor Trump példája is úgy mond „rövid lélegzetű”. Tudjuk, hogy Lucifer szeret játszani a múlt iránti nosztalgiánkon. De ez nem a „haladás motorja”. Eleinte az ilyen visszatérés kellemes (valamikor lelkesedtünk a káiniták szabadságért vívott hősi harcáért), de idővel ezen az úton is történelmi színjátékok kezdődnek, melyek a múltban már súlyos emléket hagytak. Már most Ausztriában és Magyarországon, ahol jobboldaliak jutottak hatalomra, 12 órás munkanapot vezetnek be. Minek ez a modern feltételek között? A kapitalista társadalomban a munkanap növelése mindig a munkások elnyomását jelenti. Akkor mit tegyünk? Várjuk az új Marx születését?

Ugyanakkor kérdezzük meg magunktól: ki ez a Donald Trump, hogy mindezt megengedheti magának? Micsoda bizonyosságának kell lennie a hatalmában! Mi adja ezt neki? Ez mintha nem „ettől a világtól való” lenne, vagyis az általunk eddig ismert világtól. És *ismeri-e* látásból a forrását?

*) Ha valakit gyötör a kérdés, hogy mégis hogyan tudta mindezt az emberiség megengedni? – akkor azt a tanácsot adhatnánk neki, hogy olvassa el Rudolf Steiner két előadását: 1920. okt. 22. (GA200) és 1924. szeptember 17. (GA346). Ezekben megdöbbentő dolgokat közöl arról, hogy milyen az emberiség úgy mond valódi összetétele, és mi vagy ki testesül még bele az emberi testekbe. Ezek szellemi lények (emberként élnek közöttünk), akik nem emberek. Az egyik fajtájuk: olyan monádok, akik nem egyszerűen újratesztelt emberek, nem tartoznak a megtestesülések szabályos menetéhez. Ezek olyan lények, akiknek még *nem szabad emberi formába lépni, de közülük néhányan mégis idő előtt emberi testbe kúsznak azok születésénél, és elsősorban az anyagcseréjüket használva, ilyen módon tudnak az embereken keresztül hatni a fizikai világban.* Az emberre hasonlító monádok másik fajtáját azok a *lelkek* alkotják, akik erősen elmaradtak a távoli múltban, és nem tudták magukba fogadni az Ént. Külsőre ugyanolyanok, mint mi, van testük és lelkük, de **nincs emberi Énjük.**

Trumpnak felel meg a lánya is, Ivánka. Kinézete rejtélyt hordozó. Van benne valami az egyiptomi papnőből; mintha „ennek az új világnak” a fő papnőjévé kellene válnia, és istenségének ragyogása máris ott fekszik az arcán. Trump vejében, Jared Kushnerben is van valami szokatlan.

Az a benyomás alakul ki, hogy ezek az emberek személyesen ismerik az ahrimáni monádot, amely véleményük szerint az alábbi alapelv szerint működik:

Én vagyok „Az erő része, mely
örökké rosszra tör, s örökké jót mível.”

Goethe: Faust, I. rész, „Faust dolgozószobája”.

Valaki, ellenkezve velünk, azt mondja, hogy a Trump mögött álló erő: Baruch. Áh, nem! Pontosabban, igen is, meg nem is. Baruch már régóta létezik, és melyik elnök az, amely mögött nem állt? *Ő milliárdos, és*

E lények mindkét fajtája erősen ahrimanizált, de még luciferizált is. Közülük az első képviselői: tekintélyesek, *közülük sokan* „az angolszász titkos társaságokhoz tartoznak” (GA200, S.40), azokban hangadók, és szintén „túlnyomó részt” különböző szektákhoz. „Ilyen módon ... *tökéletesen más szellemiség hat a modern emberekben*”. **És nem szabad elfelejteni, hogy a páholyokban, szektákban megadva az alaphangot, ők adják meg az alaphangot a világpolitikában is és a modern civilizáció életének minden szférájában is.** Uralkodásukban természetesen elsősorban az Éntől megfosztott emberi monádok kontingensére támaszkodnak, akik *lényegében képtelenek megérteni a szemük láttára zajló dolgok értelmét*, könnyen hajlanak bármilyen sugallatra, stb. Őket jellemezve Rudolf Steiner ezt mondja: „... korunkban megjelennek kiegészítő (számfeletti - überzählige) lények, akik nem rendelkeznek Énnel. Ezek a valóságban semmiképpen sem emberek. Ez a szörnyű igazság. Mindenütt találkozni lehet velük, és ők nem Én-megtestesülések. Benne vannak a fizikai öröklődésvonalban, kapnak étertestet és asztrálestet, de belülről egy meghatározott értelemben ahrimáni tudattal vannak ellátva. Emberek benyomását keltik, ha felületesen, nem pontosan figyelik meg őket, de ők nem emberek a szó teljes értelmében (GA346, S185-186). Nem mindig gonoszak, de az embereknek sokat kell majd szenvedniük tőlük, ahogy még az Apokalipszis beszél erről.

Az első fajtájú monádok közé tartozik „nagyon sok ember, legalábbis aránylag sok ember” (S.39). A másodikak száma, ha erről a Rudolf Steinernek a Keresztény Közösség papjai számára adott Apokalipszis-kommentárjait használjuk, jelenleg eléri az emberiség egyharmadát.

A monádok mindkét fajtája rendkívül ellenséges a szociális hármastagozódással szemben. Korunkban a róluk való tudás sok ember tudatalattijában zsúfolódik és törekszik kívülre, de a materializmus dominanciája miatt úgy beszélnek róluk, mint „földönkívüliekről”, „idegenekről”, „reptiloidokról” (hüllőszerű) stb. Ez egy káros, nagyon veszélyes tévedés, melyet ahrimáni lények suttognak az embereknek. De a gyakorlati tapasztalat, melyet a figyelmes emberek gyűjtöttek, önmagukban megérdemlik, hogy komolyan viszonyuljunk hozzájuk. Íme az ilyen fajta példák egyike, mellyel az interneten lehet találkozni. Érdemes megfontolni és saját tapasztalattal összehasonlítani, ugyanakkor végtelenségbe esés nélkül, és törekedve szellemtudományosan megérteni.

„Hogyan határozzuk meg az emberi testben megtestesült reptiloidot?”

Míg a reptiloidok magasabb kasztja elég specifikus külsővel rendelkezik, és már külső jelek alapján is meg lehet őket ismerni, addig a közönséges reptiloidok gyakorlatilag nem különböznek az emberektől. Csodálkozhatnak, de ezek tisztességes, törvénytisztelő, segítőkész, egyszóval minden szempontból „helyénvaló” emberek, ugyanakkor nagyon földhöz ragadottak. A velük való társalgás leggyakrabban a hétköznapi problémák megvitatására szűkül, melyekben ők szakértők, és mindig tudnak hasznos GYAKORLATI tanácsokat adni. Nem ritka, hogy jó képesítést szereznek, nagyon olvasottak, sőt műveltek, de mivel meghatározott programokhoz kötődnek, így az élet minden területén irányítottak, és mindig meghatározott szabályokat és sztereotípiákat követnek, agresszív módon nem fogadják be azt, ami az általánosan elfogadott és általánosan elismert dolgokon túlmutat.

Képtelenek a nem standard döntéseket elfogadni, logikusan megmagyarázhatatlan tetteket végrehajtani, azt tenni, ami számukra nem kifizetődő, vagyis nem tudnak SZÍVVEL ÉLNI. Ezek leggyakrabban szívtelen és unalmas lények, melyeket a népnyelv unalmas fickónak (зануда) nevez. Nagyon kötődnek a rokonaikhoz, akikre saját tulajdonuként tekintenek, és törekszenek minden lépésüket kontrollálni.

Sok ateista van közöttük, mivel Isten számukra valami absztrakt, és a gyakorlatias eszük tudományos bizonyítékát követeli a létezésének. De a reptiloidok között sok vallási fanatikus is van. Ez közülük azokkal történik, akik szigorú vallási hagyományok között nevelkedtek, vagyis gyermekkoruktól kezdve ennek vagy annak a vallásnak az egegorájához kapcsolódtak. Ez az egegor számukra a tudatuk irányításának egy kiegészítő programja, ami még jobban személyteleníti őket. *A hitük általában rítusok és szertartások végzésére szűkül, mivel Isteni lélek híján nem képesek Istent szívvel érteni.*

A reptiloidoknál erősen fejlett az Egó. Nagyon szeretik magukat, gondoskodnak az egészségükről, és a környezetüktől, különösen a rokonaiktól fokozott figyelmet követelnek maguknak, ezért az életük társának olyanokat választanak, akik képesek őket szolgálni. Éppen ezért két reptiloid ritkán jön ki egymással. Életük társának intuitív módon olyan embert választanak, aki kész feláldozni magát értük és minden kívánságukat teljesíteni.

Ha a külső ismérvekről beszélünk, akkor a reptiloidokat elsősorban a szemükről lehet felismerni. *A szemükben nincs az az isteni fény, melyet az emberek szeme sugároz, és amelynek sokféle árnyalata van: gyengéd, lágy, szomorú, ravasz, komisz... A reptiloidok szeme leggyakrabban fénytelen és élettelen, még akkor is, ha mosolyognak vagy nevetnek. A mozgásukból hiányzik az emberekre annyira jellemző könnyedség. Magatartásuk és gesztusaik szabványosak, akárcsak gondolataik és érzelmeik. A beléjük helyezett program mindenben érződik. A reptiloidról lehetetlen azt mondani, hogy érdekes, ragyogó, kiemelkedő ember”.*

megkérdezhetjük, ki lehetne nála feljebb? De Trump magatartásában van valami olyan, ami magasabban áll a pénzügyi, de még a pénzügyi-politikai hatalomnál is.

Trump konfrontációját a demokratákkal még az is okozza, hogy ő született ábelita, és természetesen, (mondjuk mi), a „félhomály atyáinak” kreatúrája (ami melleleg *nem zavarta* az ábelita Bush-párost, sőt a jelenlegi római pápát sem, hogy a káiniták érdekeinek szellemében nyilvánuljon meg. Itt megint emlékezhetnénk arra, amivel befejeztük a trilógia második részét). Ami pedig a pártfogóit illeti, ők a Földön az egész Kereszténység nem csupán képviselőinek, hanem „vezetőinek” tartják magukat. És ezt a feladatukat nagy léptékben hajtják végre, beleértve az okkultizmust is. El kell ismerni, hogy ők szokatlanul merész fickók az érzékfelettel való kísérleteikben. Rudolf Steiner azt mondja, hogy még az asztrálvilágban is alapítottak egyfajta „kontroll posztokat”, melynek köszönhetően felismerik a leszületni készülő jelentős lelkeket. Így láthatták meg Kaspar Hauser Földhöz való közeledését, megtudták a helyet, ahol teste öltött, és elvágták az Európa számára sorsdöntő küldetését.

Konsztantyin Merezsikovszkij utópiájában a „mentor” („félhomály atyja”) azt mondja, hogy ha a túlvilágon, vagyis az isteni világban az élet nem folytonos boldogság, akkor „nem-e az lesz ott is a feladatunk, hogy egyszerűsítsük az életet, csökkentsük a szellemi szintet ...”! Ilyen elképzeléssel rendelkezve, a „félhomály atyáinak” törekedniük kell kontrolljuk és irányításuk alá venni Ahrimán inkarnációját is, hogy azt is „felügyeljék”.

Figyelemre méltó, hogy a Moszkvai Pátriárka, amikor a hívek megtámadták a kérdéssel: nem jött-e még el az Antikrisztus, tweet-jében ezt az általános választ adta: „Még nem jött el, de követjük a helyzetet, és azonnal közölni fogjuk önökkel, ahogy megjön”. Ennek a pátriárkának az ezoterizmusa a „félhomály atyáinak” ezoterizmusával összehasonlítva azonban elhanyagolható.

Végezetül, mit gondolhat minderről maga Ahrimán? Mivel fő ellenlábasa a Kereszténység, amely a Földön eddig főként vallásként, egyházként létezett, az egyházakat pedig a „félhomály atyái” „vezetik”, nem teheti meg, hogy ne valahogy vallásosan jelenjen meg, és hogy ne lépjen szövetségre a „félhomály atyáival”. De lényegét tekintve ő a káiniták „messiása”. A liberál-demokraták közelebb állnak hozzá. A baj azonban, hogy a „messiás” hagyományos fogalma a baloldaliak számára nem elfogadott. Még az Izraelben várt „Messiásra” is szkeptikusan tekintenek. Még a 80-as években az egyik újságíró (a „Szabadság” rádióadóban) abban a szellemben beszélt, hogy vártuk őt, vártuk, de még mindig nincs itt, ugyanakkor nélküle is boldogultunk. Így a jövőben is boldogulni fogunk. És általában, a liberalizmus korában anakronizmus messiásról beszélni.

Ha megjelenik nekik a „messiás”, és nem biztosít számukra viláгурalmat, akkor valószínűleg ezt mondják neki Dosztojevskij regényéből a Nagy Inkvizítor szavaival: „Minek jöttél zavarni minket?”

Ha csak a káiniták lelkének megragadásáról vagy valamilyen ideológiáról lenne szó, amely képes az embereket a maga oldalára állítani, akkor Ahrimánnak, úgy tűnik számunkra, a legjobb lenne, ha egy gigantikus UFO-ban jelenne meg a Földön, és teljes erővel kijátszaná a „földönkívüli” kártyát. Végül is Krisztusról is úgy beszélnek, mint egy „jövevényről”, aki megígérte, hogy visszatér. És akkor a diadal és imádat biztosítva lenne számára. De hogy maga Ahrimán a Földre érkezve ideológiával foglalkozzon, egyfajta világnézetet diktáljon az embereknek – ez nem felel meg sem a szelleme léptékének, sem az ő lényegének. Ahrimán – ő nem a Logosz, a számára szükséges világnézetet, cselekvési módot stb. az ő földi emberi képviselői oltják belénk; és erre a munkára évszázadok és évezredek állnak rendelkezésükre. **Hiszen Ahrimán az emberi szubsztanciáért érkezett.** Azt pedig úgy kapja meg, ahogyan majd a 7. fejezetben vázoljuk. Ehhez a munkához egyáltalán nincs szüksége, hogy megmutatkozzon a hétköznapi embereknek. De még egy új egyetemes bolygóvallást kell megalapítania; és elég neki, ha azt csak a beavatottai egy szűk körében avatja fel. De erről is majd később.

Ilyen típusú feladatok állnak Ahrimán előtt, és ilyen ellentmondásokba ütközik ezek megoldásánál. És valószínűleg ez idézi elő a közelmúlt politikai életében az összes viszontagságot, ahol például a római pápa ezt mondja az afrikai migránsoknak: Ne asszimilálódjatok! Nektek kell a mi kultúránkat alakítanotok! – és ezzel utolérhetetlenül felülmúlja a káiniták legmerészebb törekvéseit; a baloldaliak pedig „a pillanat egyfajta meghatározatlanságában” az ábeliták nyelvén beszéltek, mint például az európai migrációs politikával kapcsolatos vitákban Schäuble, Gabriel és más kevésbé tisztelt személyek ilyen kijelentést tett: a baloldaliak 2015-ben támogatták Merkel döntését, ugyanakkor ki gondolhatta, hogy ha Németország megnyitja a határait, akkor mindenki beutazik, aki ott akar élni? Hiszen ők, a baloldaliak, azt gondolták, hogy a szomszéd országok lezárják a határaikat, hogy bekerítsék a migránsok áradatától, ugyanakkor azok ezt nem tették! – Az ilyen megjátszott skizofrénia formájába öltöztetett kijelentések cinizmusa arról beszél, hogy Németország jelenlegi irányítói egyáltalán nem felelnek meg az általunk megszokott „ember” fogalmának. Ők mindannyian úgymond „túloldaliak”, olyan személyek, akik a jó és a gonosz túloldalára állították magukat.

Donald Trump társadalmi-politikai lépéseinek külső értelmét úgy lehet megérteni, ha a gorbacsovi peresztrojka jellegéhez fordulunk. Az előző fejezetben már foglalkoztunk ezzel, itt pedig csak emlékeztetünk, hogy ezt világszinten gondolták ki és valósították meg. Oroszországban volt az első, a kísérleti szakasza, ezért annak ott pozitív oldalai is voltak. Ezek abból adódtak, hogy képszerűen beszélve, ha úgy döntenek, hogy egy letartóztatottat nem tartanak tovább a börtönben, hanem kivezetik a vesztőhelyre és kivégzik, akkor egy időre leveszik róla a bilincseket.

A peresztrojka világméretét a marxista szándék világméretéhez lehet hasonlítani. De az ilyen fajta szándékok megvalósíthatatlanok. Csak folytonos, mindig változó sikerű harcot idéznek elő a szemben álló erők között.

Donald Trumpot vizsgálhatjuk, mint amerikai Gorbacsovot, de aki természetesen az ellenkező oldalról cselekszik. Például ilyen kijelentéseket tesz, melyek hasonlítanak azokra, melyeket a hidegháború idején a szovjet pártnomenklatúra tett: „Amerikának elege van abból, hogy a világ csendőre legyen”. De ő azért beszél így, mert az USA-ban uralkodó demokratikus berendezkedés ugyanolyan idegen számára, mint amilyen idegen volt Gorbacsov számára a szovjet pártnomenklatúra. Trumpról, ahogy számunkra tűnik, el lehet mondani, hogy egyesíti magában Gorbacsovot Putyinnal, vagyis az

USA-t peresztrojkával fenyegeti, de ki is kell vezetnie belőle, és egy olyan állapotra vinnie, amelyet a világ peresztrojkán átment országai még a mai napig sem értek el, habár már 30 éve „peresztrojkáznak”, de lehet, hogy egyáltalán nem érnek el. Trumpnak erre az egész programra 5, 6, 7 éve van. Ha ez a program teljesül, akkor az USA egy teljesen más, nem orwelli típusú világhegemóniára emelkedik. Ezért Trumpról elmondható, hogy a legmagasabb fokon forradalmi és haladó, igaz, ezeknek a szavaknak a tradicionális értelmében, ami végtelenül messze áll attól, amire *valóban szüksége van a modern világnak: a szociális hármass tagozódás ideájának megvalósításától.*

Trumpnak van még egy politikai ikre, akivel, csakúgy, mint Gorbacsovval, politikai-genetikai rokonságban áll, de a politikai „börzsin” különbözik. Ez az észak-koreai diktátor, Kim Dzsongun. Őt észak-koreai Gorbacsovnak gondolták ki. A viselkedésmódja, öltözködésmódja, még a frizurája is, nem beszélve a svájci gimnáziumi tanulmányairól – mindez kezdetben a pártnomenklatura iránti antipátiát demonstrálta benne, és az volt a szándéka, hogy megszünteti azt. El is kezdte a különösen szörnyű „dinoszauruszok” kilövését. De aztán a sorsa szó szerint Trump sorsára kezdett emlékeztetni, és megint csak ellenkező előjellel. Egyszer egy újságban valahogy találkoztunk egy fényképpel, melyen tábormokok egy csoportja tartja a kezénél Kim Dzsongunt, ő pedig el akarja magát szakítani tőlük; és ez nem tréfa, Kim Dzsongunnak a fényképen dühös és elég szerencsétlen kinézete van. A nomenklatura megpróbálta ismét a saját hitébe fordítani őt, és az USA „mély államától” eltérően, végül is sikerült neki. Kétségtelenül döntő szerepet játszott ebben Kína, amely szintén elutasította az ott tervezett gorbacsovi peresztrojkát. Kína a peresztrojka mellett döntött, de olyan típusú mellett, amilyenek Sztálin tervezte azt. Csak egy dolgot mondjunk róla: a fő célja ennek a peresztrojkának a bolsevizmus megújítása és megerősítése. Ezért Oroszországban a neosztálinisták irigylik Kínát, és Kína már ebbe az irányba tesz fordulatot.

Mindezeknek a folyamatoknak az eredményeként Kelet és Nyugat régi szembenállása szokatlanul kiélesedett. Nyugaton ez az ábeliták és káiniták vabank-játékának jellegét öltötték. Világszinten ez az USA és Kína közötti kapcsolatok polarizációjában fejeződik ki. Ez a polarizáció elkerülhetetlenné teszi közöttük a háborút. De ki fogja azt vezetni? Hát nem az USA! Akkor pedig ki? Nos, igen – Oroszország. Ki más vezethetné rajta kívül? Oroszországban értik ezt, és politikusaik minden furfangos manővere az ilyen sors elkerülését célozza meg. De ezt tenni rendkívül nehéz. Csak egyetlen eszköz tudna itt segíteni: a szociális hármass tagozódás megvalósítása, de a jelenlegi körülmények között ki engedi ezt megtenni?

Fel kell ismerni, hogy az orwelli „1984” c. regény három szuperblokkjának kialakítása már teljes erővel zajlik. A köztük lévő szembenállás is növekszik, melyben minden oldal szövetségest keres két blokknak a harmadik elleni harcához. E blokkok egyike: „Óceánia”. Kialakulásával magyarázható az EU politikájának minden viszontagsága, Nagy-Britannia hánykolódása Európa és az USA között, stb.

Az „Eurázsia” blokk magja Oroszország. Hogy kialakuljon, Oroszországnak ismét egyesülnie kell a volt Szovjetunió összes területével. Aztán pedig lesz egy vita Óceániával Európáról.

„Osztázia” [Kelet-Ázsia] blokkjának kialakítása sikeresen zajlik. Ennek magja Kína, és be kell kapcsolnia ebbe a blokkba Japánt, Koreát. Indiáról és Pakisztánról vita lesz „Óceániával” is és „Eurázsiaival” is.

Oroszországot egy ilyen világfolyamatban valahogy kiemelni egy külön önálló képződménybe – ez a legnagyobb nehézségű feladat. A 90-es években volt esélye ezt megvalósítani. Akkor meg lehetett volna próbálni megvalósítani a szociális hármass tagozódást, de az ország elmulasztotta ezt az esélyt.

A három említett alakuló szuperblokk mai szembenállásának sajátossága Ahrimán földi jelenlétének köszönhető. A jövőbeni világháború forgatókönyvének megvalósulását, melyről a trilógia második részében írtunk, ő is elkerülhetetlennek tartja, de őt nem elégíti ki az erők szembenállásának háromtagúsága, ennek a szembenállásnak az *ahrimáni-luciferi* jellege. Ahrimán, vagy jobb, ha azt mondjuk, hogy a mögötte álló azúra, az Antikrisztus, egyszemélyes uralmat akar a világ felett, amihez az emberiség számára egy olyan civilizációt kell létesíteni, melyben a materializmus, a technicizmus és az „örök”, „végtelen” anyag iránti tisztelet vallása uralkodna. A baloldali káiniták: a demokraták, szociáldemokraták, az USA kormányzó elitje készek segíteni neki ennek a célnak az elérésében. A velük opozícióban lévő konzervatívakra számít Lucifer. De ennek a konfliktusnak az alapján az egységes emberiség két alapvető típusának: a káinitáknak és ábelitáknak a halálos harca lángol fel. Ezeknek szintézisre kell jutniuk, és ez kétféle lehet: vagy evolúciós, keresztény, vagy azurikus, antikrisztusi. (Még beszélni fogunk erről a 7. fejezetben.)

Ez a jövő „Armageddonjának” forgatókönyve, és ilyenek mind az elhárításának, mind a megvalósításának a problémái. Az összetevőinek kezdődő csomója azt ígéri, hogy „cikornyásabb” lesz, mint az első kettő (a két világháború), és szadisztikusan alattomos. Az összes előkészítésben részt vevő politikai erő már most ez alapján az elv alapján cselekszik: „a cél szentesíti az eszközt”, *bármilyen eszközt!* Amikor pedig a viszonyok túlzottan kiélesednek, akkor mindenféle cél nélkül is keletkeznek „eszközök”.

Milyen lehetne ebben a folyamatban magának az emberiségnek, az emberek tömegének a szerepe? Minden okuk megvan arra, hogy igyekezzenek ezt a keserű sorsot elkerülni. *Ezt pedig csak a szellemhez, a szellemi megismeréshez fordulással lehet megtenni, megértve az egységes érzéki-érzékfeletti valóságban végbemenő dolgok szellemi értelmét, mely valóságnak az egyetlen Istene az Atyai Világalap Fia, Krisztus, az ő legfőbb ellenfele pedig az Azúra-Antikrisztus.* A passzív, tudatlan viszony az ő szembenállásukhoz mindannyiunk számára halálos, hiszen a harc ebben a szembenállásban **értünk**, az emberiségért folyik.

*

Végül jegyezzünk meg még egy tényt, amely amellet szól, hogy Ahrimán már megérkezett. E trilógia előző részében sokat beszéltünk arról a gesztusról, melyet az összes világpolitikus és a legsikeresebb „szerencseurak” tesznek, hol az egyik, hol mindkét kezükkel a 666-os számot formázva. Fordítsunk figyelmet arra, hogy ezt a gesztust most már senki sem teszi. Egy pillanat alatt, mintha parancs alapján történt volna, mindenütt eltűnt. Ez volt a monádra várakozás gesztusa, az eljövételének kivételes eseményére való apellálás, ha pedig már itt van, akkor minden viszony másmilyenné vált, és ezt a gesztust már értelmetlen tenni. De ami megint csak szimptomatikus: Trump ezt a gesztust tette nyíltan, a tv-kamerák előtt, Clinton és Obama urakat vádolva (2018. december végén) az ISIS létrehozásában! De ennek a gesztusnak önála egészen más értelme volt. Trump az opponenseinek utalt arra, amit ők még egészen a közelmúltban lelkesen és oly szolgálai imádtak. Ilyen az általunk kutatott kérdés szimptomatológiája.

Az USA elnöke, Donald Trump.
Meválasztásának titka.

Átvitt értelméről a végső ítéletet a közeljövőnek kell meghoznia.

E fejezet lezárásában figyelmünket Rudolf Steiner egyik figyelmeztetésére kell összpontosítanunk. Ebben azt mondja, hogy Ahrimán inkarnációja **végbemeget észrevétlenül**, és az különösen rossz lenne az emberek számára. „*Ha Ahrimán be tudna lopakodni az emberiség alvó tudatába, akkor számára ez különösen kellemes lenne*” (GA191, 1919. 11. 01.). Ezért az emberiségnek fel kell őt ismernie a Földön, nem szabad átaludnia az emberi testben való megjelenését (l. GA195, 1913. 12. 28.). Tudatosan kell az inkarnációját megközelíteni, keresni a hozzá való helyes viszonyt.

Ahrimán egy „magányos”, „zárkózott” szellem. Még fél is attól, hogy az emberek felfedezik. Ezen kívül a megtestesülésében nem célja, hogy hasson az emberek világnézetére. Ez számára túl sekélyes. Rudolf Steiner azt mondja, hogy Lucifer inkarnációját is „csak a Misztérium-papok látnoki ereje látta” (GA193, S.187-188, 196). És sok ember volt-e képes felismerni, hogy Krisztus itt járt velük a Földön?

Ilyen módon Ahrimán inkarnációja valószínűleg nem válik a világ szuperszenzációjává, annak szellemében, amit Vlagyimir Szolovjov oly művészi módon vázolt a „Három beszélgetésében”. Ez az inkarnáció *világtragédiává* válik, de már Ahrimán távozása *után*. Most a legintenzívebb módon telíti az emberek testét a nagyfrekvenciás elektromágneses mezők mesterségesen megnövelt energiájának romboló hatásával, hogy amennyire csak lehet, elszakítsa tőlük az emberek lelkeségét és szellemiségét, hogy a test szellemtől való megfosztásának visszafordíthatatlan folyamatait indítsa el bennük. (Semmilyen képszerű, szóbeli propaganda sem hasonlítható ehhez). Aztán, amikor elmegy, csak arra lesz szüksége, hogy ne adjon lehetőséget arra, hogy észhez térjenek az emberek: hogy a digitális antennák „bozótosát kiirtsák”, újrahasznosítsák az okostelefonok milliárdjait, melyek segítenek megnyitni azt a portált, amely a pokollal egyesít. Amilyen gyorsan csak lehet, ki kell majd taszítani az embereket a földi megtestesülésből, hogy ne a Kamalokába menjenek, ahol a megtisztulás folyamata vár rájuk, hanem a 8. szférába tartsanak, és benépesítsék a Föld nyolcadik és kilencedik rétegét. És íme ez a folyamat már teljes erővel és *hatalmas sikerrel* zajlik, ez mindenkor és mindenütt megfigyelhető. Valami szörnyűség érlelődik a világban, és eközben a születő konfliktusok felduzzadnak és valami rejtélyes módon elapadnak, feloldódnak, nem történik meg az, ami mindig is megtörtént és amire az emberek várnak. – Ez a valami halmozódik az óráját várva. És ebben az órában Ahrimán majd megpróbálja elragadni azokat, akiket már rabszolgáskorba taszított testben is, lélekben is, szellemben is. Ilyenek pedig – milliárdnyian vannak! És ez az, ami ma nehéz teherként nyomja a lelkeket. De cselekedni kell, az idő vesztegetése nélkül. Meg kell *érteni*, mi megy végbe, és nem szabad így körültekintés nélkül elaludni, belefulladás a digitalizmus „áldásaiba”. Erről lesz szó a könyv további részében.